***135. "Ey İnananlar! Kendiniz, ana babanız ve ya-kınlarınız aleyhlerine de olsa, Allah için şahit olarak adâleti gözetin; ister zengin, ister fakir olsun, Allah onlara daha yakındır. Adâletinizde heveslere uymayın. Eğer eğriltirseniz veya yüz çevirirseniz bilin ki, Allah işlediklerinizden şüphesiz haberdardır."***

Ey iman edenler, Allah için şahitliği ayakta tutun. Allah için şahitliği ikâme edip ayağa kaldırın. Allah için adâletle şahitliği dimdik ayakta tutun. Allah için şehâdetinizde adâletten ayrılmayın. Allah için adâleti tam yerine getirerek Allah'a şahitlik edenlerden olun. Hayatınızda İslâm'ı öyle güzel yaşayın ki, öyle bir adâlet örnekleyin ki, öyle âdil bir Müslümanlık sergileyin ki varlığınız Allah'a, Allah'ın varlığına şahit olsun. Sizi görenler sizin şahsınızda, sizin hayatınızda Allah'ı hatırlasınlar. Bu kesimin anlattığı ana fikir çerçevesinde elbette kadın-larınıza karşı âdil davranmakla birlikte tüm hayatınızda âdil davranın. Kendiniz Allah için âdil davrandığınız gibi toplumunuzda da tüm zulümlerin kökünü kazıyıp adâleti ikâme edin. Adâletle hakkı ve haklıyı ayakta tutun. Vereceğiniz kararlarınızda Allah için adâletten ayrılma-yın.

Kendinizin, kendi nefislerinizin aleyhine de olsa, ana ve babalarınızın aleyhine de olsa, akrabalarınızın, yakınlarınızın aleyhine de olsa Allah için şahitliklerinizde, hükümlerinizde haktan, adâletten ayrılmayın. Şehâdetlerinizde, hükümlerinizde, yargılarınızda daima hak hâkim olsun, adâlet hâkim olsun. Allah rızasının dışında hiçbir kişisel çıkar, hiçbir menfaat duygusu ve tarafgirlik anlayışı olmasın. Allah'ın rızasını her şeyin üzerinde tutun diyor Rabbimiz.

Dikkat derseniz Rabbimiz kendi aleyhimize de sonuçlansa, en yakınlarımız zarar görecek de olsalar haktan adâletten ayrılmama-mız gerektiğini emrediyor. Yâni dünya üzerinde hiçbir beşer hukuku-nun, hiçbir beşer yasasının gerçekleştiremeyeceği en doğru, en dürüst hayat tarzını, en doğru karar alma, en doğru hareket etme özelliğini kazandırıyor Rabbimiz. Eğer toplumda insanlar Allah'ın bu yasalarına teslim olur, Allah'ın istediği gibi hareket eder, hayatlarını Allah için yaşarlar, hedefleri Allah rızası olursa, o zaman kesinlikle bilelim ki insanlar ne bireysel hayatlarında, ne ekonomik hayatlarında, ne siyasal, ne aile hayatlarında birbirlerine zulmetmeyecekler, birbirlerine haksızlık etmeyecekler, tüm hayatlarında her şey doğru olacak, her şey adâletle yerli yerine oturtulmuş olacaktır. Böyle bir toplumda Allah yasalarına teslim olan Müslümanlar elbette verecekleri tüm kararların-da haktan, adâletten ayrılmayacaklar, kendi aleyhlerine bile olsa, en yakınlarının aleyhine bile olsa Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine uygun hareket edeceklerdir.

O haklarında hükmedeceğin kişiler, aleyhlerine yahut lehlerine şahitlikte bulunacağınız kimseler zengin de olsalar, fakir de olsalar unutmayın ki Allah onlara daha yakındır. Yâni zengini zengin diye, fakiri de fakir diye hukukunu korumadan, lehlerine hareket etmeden ya-na olmayın. Çünkü Allah onlara sizden daha yakındır. Onları rahme-tiyle koruyup gözetme konusunda, onların hukuklarını koruma konu-sunda onlara sizden daha yakındır.

Öyleyse ey iman edenler, birileri kendim diye, birileri kendim diye, birileri babam anam diye, birileri akrabam yakınım diye, birileri fakir diye, birileri gariban, birileri zengin diye kendileri hakkında vereceğiniz kararlarda haktan adâletten ay-rılmayın. İnsanların konumları, size yakınlıkları ne olursa olsun onlar hakkında vereceğiniz hükümler konusunda sakın taraf tutup haktan sapmayın. Ne akrabalık bağları ne de menfaat düşünceleriniz sizin insanlar arasında şahitliğinizi âdil bir şekilde yerine getirmenize engel olmasın. Ne akrabanın akrabalığı, ne zenginin zenginliği, ne de fakirin fakirliği sizi adâletten sapmaya götürmesin. Sakın ha sakın:

Adâletten vazgeçip hevâ ve heveslerinize uymayın. Adâleti bir tarafa bırakarak nefislerinizin hevâ ve heveslerine tabi olmayın. Irkçılık, kavmiyetçilik mülahazalarıyla, insanların size buğz etmesi, insanların sizi sevmesi, kişisel çıkarlarınız sebebiyle adâleti bir kenara bırakıp da zulme yönelmeyin. Basit dünya hesapları sebebiyle, altın, gümüş hesabıyla, mark dolar hesabıyla yamukluk yapmayın. Nefislerinizin hevâ ve heveslerine tabi olmayın.

'Heva'; boş, hava dolu, sonuçsuz, değersiz gibi anlamlara gelir. Bu kavram nefsin şehvete ve zevke düşkünlüğünü anlattığı gibi, ilim sahibi olmadan sahibine emir veren nefis anlamında da kullanılmaktadır. Böyle bir nefis sahibini şehvete ve aşırı zevke düşürüp günaha sürükler, sahibini de uçurumlara ve cehenneme düşürür.

İnsanın aşırı isteklerine, Allah'tan gelen ilme yani vahye uymayan tutumlarına 'heva' denilmektedir. Nefsin sınırları istekleri, meşru arzuları normal yoldan karşılandığı zaman hata değil sevap bile oluyor. Nefis her zaman çeşitli isteklerde bulunur. Bu isteklerin bir kısmı insanın ihtiyacı değil, nefsin aşırı istekleridir. Kişi nefsinin meşru isteklerini inandığı Rabbin gönderdiği ölçüler içerisinde karşılayabilir. Aşırı isteklere uyulması; nefsin Rabbin ölçülerine aldırmaması anlamına gelir. Bu şüphesiz bir hatadır ve sahibine zarar veren bir şeydir. Eğer nefis Allah'tan gelen ilme, yani vahye uyarsa, görüşlerini, kararlarını, isteklerini bu ilme uygun bir şekilde ayarlarsa; o nefis doğru yolda olan nefistir. Fakat bir kimse Allah'tan gelen ilme-vahye kulak asmaz, yalnızca kendi görüşünü, zevkini, kararını, arzusunu ön plana çıkarırsa bu nefis doğru yoldan azan bir nefistir ve o kişi heva'sına uy-du demektir.

Yeryüzündeki bütün günahların, bütün şirklerin, bütün kafirliklerin sebebi heva'ya uymaktan ileri gelir. Bir iş yaparken, bir şey hakkında karar verirken, bir ibadet fiilini yerine getirirken, bir şey yanlış mı doğru mu diye düşünürken; kişi ya kendi aklına ya da inandığı dinin ölçülerine uyar. Eğer akıl Allah'tan gelen ilme yani vahye uyuyorsa, o akıl isabetli karar verir. Eğer bir akıl Allah'tan gelen haberlere i-nanmıyorsa, o aklın sahibi kesinlikle yanılacaktır ve heva'sına uymuş olacaktır. İşte böyle bir insan kendi görüşünden, kendi kararından başkasını beğenmiyorsa, kendi zevkinden daha üstün bir şey tanı-mıyorsa o insan kendi heva'sını, kendi nefsini tanrı haline getiriyor demektir. Kur'an-ı Kerim bunu şöyle açıklıyor:

***"Gördün mü hevasını (arzularını-isteklerini) tanrı haline getireni? Onun üzerine sen mi vekil olacaksın?"***

(Furkan, 43)

Böyle bir kimseler canlarının isteğinden başka kutsal bir şey bilmezler. Bunlarda hakseverlik yoktur. Bu gibiler bencil insanlardır. Peşine düştükleri arzuları da normal bir istek değil, canlarının istediği kuruntulardır. Böyleleri hak, hukuk, delil, âyet, şahit tanımazlar, yalnız kendi isteklerini en üstün tutarlar. Onlara göre din de, insanların vicdanlarından gelen arzularıdır. Dolaysıyla kendi nefislerini doyurmaya, keyiflerini tatmin etmeye çalışırlar. Bunlar, hakkı ve gerçeği kabul etmezler ama, keyfiliği hayat anlayışı olarak alırlar.

'Heva'nın yerleştiği kalpte, başta şirk olmak üzere bütün olumsuz davranışlar, bütün kötülükler yerleşmeye başlar. Böyleleri 'heva'-nın bir benzeri olan zanlarının (boş kuruntularının) ve keyiflerinin peşi-ne giderler. Allah'ın gönderdiği hidayet rehberine aldırmazlar bile. Öy-leyse kişinin kendi 'heva'sına uyması, Hakk'tan yüz çevirmesi demektir. Nitekim Kur'an, 'kendi hevalarına uyanlara tabi olmayın' buyurur (Sâd, 26; Mâide, 77)

Zaten onların Allah'ın hidayetinden yüz çevirmelerinin, ya da âyetleri yalan saymalarının sebebi, vahyi bırakıp kendi hevalarına uy-malarıdır. (En'âm, 150; Kehf, 28)

Heva'larına uyanların özelliklerinden biri de istikbar (kendini büyük görme) ve Peygamberlerin getirdiği vahye karşı çıkmadır. Bu gün de hayata ve dünyaya kendi heva'ları doğrultusunda yön vermek, keyiflerine göre yaşamak isteyenler Kur'an mesajına, İslâm'ın güzelliklerine karşı çıkmaktadırlar.

Heva'larına uyanlar Allah'tan gelen ilmi (vahyi veya âyetleri) bilgisizce bir tarafa atarlar. Onlar gerçekten cahillerdir. Kur'an, Hz. Peygamberi ve onların şahsında müslümanları uyararak: 'Sana gelen bu ilimden (Kur'an ve hükümlerinden) sonra onların hevasına uyarsan, senin için Allah'tan bir veli ve yardımcı yoktur. (Bakara,120) 'Allah'ın indirdiği ile hükmet, onların hevasına uyma' (Mâide,48,49) 'Em-rolunduğu gibi dosdoğru ol ve onların hevasına uyma' (Şura,15) diye söylemektedir.

Şüphesiz ki heva'ya uymak dengeyi bozar, hakları ihlal eder, tarafgirliğe ve taassuba sebep olur, düşmanlığı körükler. İnsan, Allah'ın hidayet kitabı olarak gönderdiği Kur'an'ı, yani vahyi dışlayarak, her şeyi kendi aklına, kendi heva'sına göre çözmeye, her şeyin hükmünü işine geldiği gibi vermeye kalkışırsa, insanın içinde de yeryüzünde de huzurun olması mümkün değildir.

Vahyi dışlayanlar hem kendilerine yani ilâhlar bulurlar, hem de küçük, önemsiz ve kısır çekişmelerin içinde, ucuz çıkarların peşinde koşar dururlar. Heva'sına uyan kimselerin yön verdiği dünyada barış ve adaletin olması mümkün değildir. Bu gerçeğe hem tarih şahittir, hem de içinde yaşadığımız şartlarda bunu açıkça görmekteyiz.

Mü'minler, sık sık heva'larına uymamaları konusunda uyarıl-maktadırlar. Kur'an, Allah'ın âyetlerine tabi olanlar ile heva'larına u-yanların bir olmayacağını söylüyor:

***"Şimdi Rabbinden apaçık bir belge üzerinde bulunan kimse, kötü ameli kendisine 'süslü ve çekici' gösterilmiş ve kendi hevasına uyan kimse gibi midir?"***
(Muhammed, 14)

Elbette bir olmaz. Birisi de Allah'tan gelen açık, sağlam, Hakk, doğru, hidayet gösterici, iki dünyada da kurtuluşa götürücü, kişiyi adam yapan ilâhi belgelere, yani vahye (Allah'ın âyetlerine) uymakta, öbürü ise nefsinin aşırı isteklerine, kuruntulara, ilmí dayanağı olmayan zanlara, boş hayallere uymaktadır. Peygamberimiz (sav) buyuruyor ki:

***"Yüce Allah'ın yanında gök kubbe altında Allah-tan başka tapınılan tanrılar içinde, kendisine uyulan heva (aşırı istek ve tutkulardan) daha büyüğü yoktur."***
(Taberaní)

Heva'sına uyan insanların çok olduğu toplumlarda hata çok yapılır, suç çok işlenir, fitne ve fesat çok yaygınlaşır, insaní değerler rağbet görmez, adaletle

hareket etme ahlakı zayıflar. Bu bakımdan insanlara düşen heva'larına uymak değil, kendi heva'sından konuşmayan bir peygambere (Necm,3-4) ve O'nunla beraber Allah'tan gelen ilme (vahye) tabi olmaktır.

Evet, ey mü'minler, sakın adâletten vazgeçip hevâ ve heveslerinize uymayın. Adâleti bir tarafa bırakarak nefislerinizin hevâ ve heveslerine tabi olmayın. Hep Allah yasaları eşliğinde âdil bir hayat yaşayın. Sürekli Allah kontrolünde olduğunuzun bilincinde olun. Yaptıklarınızı Allah'a lâyık yapmaya çalışın. Unutmayın ki yarın yapıp ettiklerinizden hesaba çekileceksiniz. Hesap gününde rezil ve perişan bir konuma düşürmeyin kendinizi. Dünyada güzel bir hayat yaşadığınız gibi öbür tarafta da cennete görürecek bir hayat yaşayın.

Eğer Allah için dosdoğru şahitlik yapmaktan yüz çevirirseniz, adâletle şahitliğe ağzınızı, yüzünüzü eğip bükerseniz, eğer haktan eğilip bükülürseniz, haktan, adâletten uzak bir hayat yaşarsanız, Allah'tan ve peygamberden yüz çevirirseniz, sizden Allah ve Resûlü adına bildiğiniz bir tavrı sergilemeniz istenen, bildiğiniz bir hakkı ortaya koymanız gereken bir ortamda bu hakkı ortaya koymaktan yüz çevirirseniz bilesiniz ki Allah yaptıklarınızdan haberdardır. Eğer Allah'ın ve Resûlünün hükümlerini terk ederek, Allah'ın kitabından ve Resûlünün sünnetinden yüz çevirerek başkalarının yasaları ve hükümleriyle hük-mederseniz, veya kendi hevâ ve heveslerinizi Allah ve Resûlünün hükümlerinin önüne geçirerek hüküm vermeye kalkışırsanız unutmayın ki yaptıklarınızın tümünü Allah bilmektedir ve sizi yarın onlarla hesaba çekecek olan da başkaları değil Allah'tır.

Öyle değil mi? Hayatınızı değerlendiren, ölümünüze hükme-den, hayatınızı şu anda değerlendiren Allah değil mi? Ölümle karşı karşıya geldiğinizde egemenlik bizdedir diyen şu sahte tanrıların hük-mü geçerli olabiliyor mu? Öyleyse Allah'tan başka tüm sahte tanrıla-rın, tüm güçlerin, tüm sevilen, sayılanların, tüm korkulanların, tüm reislerin, tüm ana ve babaların hüküm ve yargılarının sadece bu dünyada geçerli olduğunu unutmamalıyız.

Evet, ne bu sahte tanrıların hükümleriyle ne de kendi hevâ ve heveslerinizle hükmetmeyin. Tüm hükümleriniz, tüm kararlarınız Allah'ın hükümlerine uygun olsun. Allah'ın hükümlerinin dışında da ne hak vardır, ne de adâlet vardır. Ve Allah için hakkı ve adâleti omuzla-mış bir ümmet olmadıkça da hakkın ayakta tutulması mümkün değildir.

Sûrenin önceki bölümlerinde emânetlerin ehline verilmesi konusu, mîras konusu, yetimlerin malları konusu, insanların mallarının haksızlıkla yenilmemesi konusu, kadınların haklarına riâyet konuları anlatıldı. Bütün bu hususlarda Allah'ın istediği gibi hareket ederek haktan, adâletten ayrılmayacağız inşallah.

***136. "Ey İnananlar! Allah'a, peygamberine, pey-gamberine indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaba inanmakta sebat gösterin. Kim Allah'ı, meleklerini, ki-taplarını, peygamberlerini ve âhiret gününü inkâr ederse, şüphesiz derin bir sapıklığa düşmüştür."***

Ey mü'minler, iman edin Allah'a ve Resûlüne. Haddinizi bilin de Allah'a Allah'ın istediği biçimde iman edin. Tüm hayatınızda söz sahibi olarak, hayatınızda egemen olarak Allah'a iman edin. Gönderdikleriyle hayatınızı düzenlemek üzere Allah'a iman edin. Boyunlarınızdaki kulluk ipinin ucunu kendisine teslim etmek ve hayat programını uygulamak üzere Allah'a iman edin. Sizin adınıza seçimini seçim kabul edip iradelerinizi kendisine teslim etmek üzere Allah'a iman edin. Sizi yaratan, size hayat veren ve şu anda sahip olduğunuz her şeyi size bahşeden ama yaşadığınız bu hayatın sonunda size verdiği bu hayatı geri alıp verdiklerinin tümünden sizi hesaba çekecek olarak Allah'a iman edin.

Ve de O'nun elçisine de iman edin. İmanlarınızın tam olabilmesi için o elçiye de iman edin. Çünkü o peygamber kendisi de Allah'a iman ediyor. Allah'a ve Allah'ın kelimelerine, Allah'ın âyetlerine iman ediyor. Yâni onun getirdiklerinin tamamı Allah'tandır. Kendisinden hiçbir şey söylemez o. O peygamber Allah sözcüsüdür. Allah'ın yeryüzündekilerin hayatlarına karışma noktasında odak nokta seçtiği varlıktır. Onun getirdiklerinin tamamı, onun tüm hayatı sizi ilgilendir-mektedir. Şâyet onun getirdikleri arasında sizi ilgilendirmeyip de sadece kendisini ilgilendiren bir şey varsa zaten onlar belirtilmiştir.

İman noktasında, İslâm noktasında, teslimiyet noktasında mü'minler peygamberlerle aynı saftadır. Peygamber Rabbinden kendisine indirilenlerin tümüne iman etti. Çünkü peygamber kitabın ilk muhatabı, vahyin ilk sorumlusu ve ilk muhbir-i sâdığıdır. Onun için peygamber Rabbinden kendisine indirilenlerin tamamına iman etti. Ve onun inandıklarına mü'minler de iman ettiler. Öyleyse peygamber örnekliğinde Allah'a bir iman gerçekleştirin. Peygamber örnekliğinde bir hayat yaşayın. Peygamberin iman ettiği gibi iman edin.

Hayatınızı bu imanla düzenleyin. İmanlarınızı hayatınızda görüntülemeden yana olun. İman kaynaklı bir hayat yaşamadan yana olun. Düşünceleriniz, amelleriniz, eylemleriniz, sevmeleriniz, küsmeleriniz, zevkleriniz, hayat tarzınız, dostluk ve düşmanlık anlayışlarınız, hükümleriniz, kararlarınız, hukuklarınız, eğitimleriniz, sosyal ve siyasal yapılanmalarınız, tüm hayatınız imanlarınızdan kaynaklansın.

Ey iman edenler, iman edin Allah’a ve Resûlüne. İman edin Resûlüne indirdiği kitabına, yâni Kur’an’a ve daha önceki Resullerine indirdiği kitaplara da iman edin. Allah’ın gönderdiği tüm kitaplara iman edin. Evet kıyamete kadar insanlığın problemlerini çözmek ve insanlara yol göstermek üzere peyderpey indirilmiş şu Kur’an’a ve daha önceki toplumlara bir çırpıda indirilmiş kitapların tümüne iman isteniyor bizden.

İşte bir önceki âyette istenen adâleti ikâme, âdil davranmak ancak bununla mümkün olacaktır. Adâlet Allah’a, peygamberlere ve onlara gönderilen Allah kitaplarına imanla mümkün olacaktır. İnsanlar ancak Allah’a, Allah’ın elçilerine ve Allah’ın kitaplarına imanla, teslimiyetle, bu kitaplar rehberliğinde bir hayat yaşamakla hevâ ve hevesleriyle hareket etmekten kurtulabileceklerdir. Allah’tan ve Allah’ın gönderdiği hayat programı kitaplarından habersiz yaşayan insanların hevâ ve heveslerinden kurtulup âdil davranmaları asla mümkün değildir. Hayatlarını düzenleyecek kadar vahiy bilgisine ulaşamayan insanların hevâ ve heveslerinden kurtulmaları mümkün değildir. Öyle değil mi? Allah’a, Allah’ın peygamberlerine, Allah’ın kitaplarına inanmayan insanlar neye iman edecekler de? Neye inanacaklar da bu insanlar? Hayatlarını neyle düzenleyecekler de?

Elbette vahyi tanımayan insanlar ya kendi hevâ ve heveslerine göre kendilerinin ortaya koydukları, kendilerinin oluşturdukları kitaplara, yasalara veya kendileri gibi acizlerin, cahillerin oluşturdukları kitaplara, yasalara, onların istek ve arzularına iman edecekler. Ve vahyin dışında onların yaptıklarının tamamı ifsattan, bozgunculuktan, huzursuzluktan başka bir şey de sağlamayacaktır. İşte Hz. Ademle başlayan insanlık tarihinin başından sonuna kadar elimizdeki şu kitabın yorumundan, değerlendirmesinden anlıyoruz ki, ne zaman ki insanlar Allah’a evet demişler, yollarını Allah’a sormuşlar, Allah’ın kitaplarına evet deyip hayatlarını o kitapla düzenlemişler, Allah’ın elçilerine evet deyip onlar rehberliğinde bir hayatı yaşamışlarsa, Allah’ın kitaplarına ve elçilerinin mesajlarına kulak vermişlerse mutlak doğruyu, mutlak hakkı ve mutluluğu yakalamışlardır.

Ama her ne zaman ki insanlar Allah’a evet dememişler, Allah-tan gelen hayat programına teslim olmamışlar, vahye kulak verme-mişler, peygamberlere iman etmemişler ve hayatlarını kendi kendilerine düzenlemeye kalkışmışlarsa yeryüzünde hep kan dökmüşler, hep zulmetmişler, hep bozgunculuk yapmışlardır. İşte Rabbimizin bu âyetine göre bundan kurtuluşun tek çaresi Allah’a imandır, Allah’ın yol gösterici kitaplarına ve peygamberlerine imandır. Değilse:

Kim Allah’ı, Allah’ın vahiy göndererek insan hayatına karışma unsurları olan, Allah’ın kullarıyla diyaloğunun odakları olan melekleri, kitapları,

peygamberleri ve âhiret gününü inkâr ederse son derece derin ve uzak bir sapıklığa düşmüştür. Yolunu ve gâyesini artık bula-mayacak bir sapıklığa yuvarlanmıştır. Sûrenin 116. âyetinin ifadesiyle bu kişi artık küfrün ve şirkin berzahına yuvarlanmıştır.

Evet sapıklık, kâfirlerin ve müşriklerin tek ve ilk özelliğidir. Kâfirin ve müşrikin ayrılmaz vasfı sapıklıktır. Kâfirler her düşüncelerinde, her fikirlerinde, her anlayışlarında, her eylemlerinde, her kararlarında, her yasalarında büyük bir sapıklık ve yanlışlık içinde hayat sürmektedirler. Onların bu sapıklıktan kurtulup hakkı, doğruyu bulmaları mümkün değildir. Çünkü onlar hakkın, doğrunun kaynağı olan Allah'a, Allah'ın kitaplarına, peygamberlerine, meleklerine inanmamaktadırlar. Hayatlarını vahiy kaynaklı yaşamamaktadırlar. Düşüncelerini Allah ve peygamber kaynaklı geliştirmemektedirler. Bu halleriyle onların hakkı, doğruyu bulma imkânları yoktur. Nereden bulabilecekler de doğruyu? Nereden ulaşabilecekler de hakka? Kitabı ve peygamberi gündemlerinden çıkaran insanlar nereden ulaşabilecekler de hak bilgisine? Allah ve Resûlünden başka hakka ulaşmak mümkün mü? Kitap ve sünnetten başka yerde hak bulmak mümkün mü? İşte bu iman olmazsa bilelim ki sosyal hayatta sadece zulüm vardır, ifsat vardır, bozgunculuk vardır. İşte zulüm içinde bulunanlardan bir grup:

***137. "Doğrusu inanıp sonra inkâr edenleri, sonra inanıp tekrar inkâr edenleri, sonra da inkârları artmış olanları Allah bağışlamaz; onları doğru yola eriştirmez."***

İman edip de sonra mürted olup imandan çıkan, sonra tekrar iman edip tekrar mürted olan, sonra da küfür üzerine geberip giden kimseler var ya; işte Allah asla onları bağışlayacak değildir. Önce iman ettiler sonra küfrettiler, sonra tekrar iman ettiler ve küfrettiler ve sonra da küfürleri ziyâdeleşti. Böyle imanla küfür arasında tıpkı bir sarkaç gibi gidip gelirlerken son tercihlerini küfürden yana yaptılar ve en sonunda kâfirce, azgınca bir hayatın içinde kendilerini buluverdiler. Buradaki küfürlerinin ziyâdeleşmesinin anlamı ölünceye kadar hayatlarının küfür içinde devam etmesidir. Âyetin ifadesinden anlıyoruz ki Allah asla böyleleri için bir hidâyet, bir çıkış yolu nasip etmeyecektir. Hz. Ali Efendimiz bu âyet-i kerîmeyi delil getirerek mürteddin üç defa tevbe hakkının olduğunu ifade eder. Verasında artık tevbe hakkı kalmamıştır.

Bunlar, bu imanla küfür arasında gelgit yaşayan, galibiyet Müslümanlara geçtiği zaman Müslüman, kâfirler tarafına geçtiği zaman kâfir görünen bu münâfıklar yeryüzünün en şerli, en hayırsız varlıklarıdır. Bu tip insanların yeryüzünde hiçbir kimseye zararları olmasa bile, aksine insanlığın sosyal, siyasal,

ekonomik ve toplumsal hayatlarına katkılarda bulunmuş da olsalar, açları doyurup çıplakları giydirmiş de olsalar, yollar, köprüler, köyler, şehirler kurup insanlığın hizmetine sunmuş da olsalar, sanayiler, teknolojiler, elektrikler bulup insanlığın hayatını mamur etmiş de olsalar, insanlığın hayatını kolaylaştırmış da olsalar, eğer Allah'a Allah'ın istediği biçimde iman etmiyorlarsa, Allah'ın kitabına, Allah'ın emirlerine Allah'ın istediği gibi teslim olmamışlarsa, Allah elçisinin örneklediği bir hayata teslim olmamışlarsa kesinlikle bilelim ki bu adamların hayatlarının kendilerine zerre kadar bir faydası olmadığı gibi, olmayacağı gibi başkalarına da zerre kadar bir faydası olmayacaktır. Evet:

Artık Allah'ın böylelerini mağfiret etmesi, affetmesi söz konusu olmayacaktır ve onları kesinlikle kendi yoluna hidâyet etmeyecektir. Evet, elbette insanlar eğer Allah'tan başka tanrılar aramaya çıkarlar, Allah kitaplarından başka kitaplar, Allah yasalarından başka yasalar aramaya kalkışırlar, Allah elçilerinden başka sahte peygamberler peşine koşarlarsa, kesinlikle bilinmelidir ki bu anlayış, bu gidiş, bu hayat onların hiçbir zaman Allah yoluna girmeyeceklerinin, hidâyete ermeyeceklerinin bir delilidir. Ve bu halleri de Allah'ın kendilerini asla affetmeyeceğinin kanıtıdır. Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz onlara neyi müjdelemektedir:

***138. "Münâfıklara, kendilerine elem verici bir azab olduğunu müjdele."***

Münâfıklara müjdele ki onlar için acıklı bir azap vardır. Dikkat ederseniz Rabbimiz onlara azabı müjdele buyuruyor. Azap müjdelenir mi? Azabın müjdesi olur mu? Ama istihza olsun diye, hayatlarına, yaptıklarına münâsip olsun diye Rabbim azabı müjdele onlara diyor.

Bu hainler Allah'a inanmadıkları halde, Müslüman olmadıkları halde iman gösterisinde bulunarak Müslümanlara karşı olmadık entrikalar çevirerek Müslümanları aldatan, Müslümanları saptıran, onları sapıklığa sevk eden, onları kendi sapık hayat anlayışlarına çağıran bu alçaklar için elbette elem verici dayanılmaz bir azap olacaktır.

Alçaklar inanmadıkları halde inandık dediler. Ağızlarıyla başka hayatlarıyla başka bir hayat sergilediler. Dilleriyle ortaya koydukları imanın kokusuna bile rastlanmayan bir hayat yaşadılar. Bu halleriyle görenler onları haktan yana, imandan yana zannettiler. Dinleyenler onları barıştan yana zannettiler. Görenler onlara insancıl dediler, hümanist dediler, fedâkar dediler, insanlığın hayrına çalışıyorlar, insanları doyurmaya çalışıyorlar, insanların huzurunu, düzenini sağlamaya say ediyorlar, hayatlarını insanlığın hayrına vakfetmişlerdir dediler.

Ama onların içleriyle dışları farklıydı. Ağızlarıyla hayatları farklıydı. Onların kalplerinde zerre kadar iman yoktu. Allah'ın yanında da onların, sineğin kanadı kadar bir değerleri yoktu. Allah'a Allah'ın istediği gibi iman etmemişler, hayatlarını Allah için değil başkaları için yaşamışlardır. İşte onlara elim bir azabı müjdele peygamberim diyor Rabbimiz.

Peki kimmiş bunlar? Ne özellikleri varmış bu insanların? Nasıl tanıyacakmışız onları? Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz onların sıfatlarını şöylece ortaya seriyor:

***139. "Onlar, inananları bırakıp da kâfirleri dost edinirler; onların tarafında bir şeref ve kudret mi arıyor-lar? Doğrusu kudret bütün olarak Allah'ındır."***

Bunlar Müslümanları bırakıp da kâfirleri dost ve velî edinen kimselerdir. Mü'minlerle değil kâfirlerle birlikte hareket eden insanlardır bunlar. Kâfirlerle birlik bir hayat yaşayan insanlar. Kâfirlerle ortak yönleri mü'minlerden daha çok olan insanlar. Aleyhlerine çevirdikleri entrikalarla mü'minleri aldatmada, fitnelere düşürerek Müslümanları dinden çıkarmada, mü'minlerin dinlerini eğitimlerini bozmada ve mü'-minleri fırsatını bulup öldürmede kâfirlerle birlikte hareket eden insanlardır bunlar. Müslümanların karşısına sapık yolar, sapık dinler çıkarma konusunda, Müslümanların çocuklarını propagandalarla ana rahimlerde öldürme konusunda, doğanları da kâfirce, müşrikçe bir eğitime tabi tutarak telef etme konusunda kâfirlerle birlik hareket eden insanlardır bunlar. Müslümanların lokmalarını ellerinden alma, ekonomik güçlerini sömürme konusunda, Müslümanların köylerini, kentlerini kan gölüne çevirme konusunda kâfirlerle işbirliği yapan, kâfirlerin yanında yer alan insanlar.

Kâfirlerle el ele vererek, kafa kafaya vererek Müslümanların kalplerine, kafalarına küfrü ve şirki empoze etme konusunda kâfirden daha kâfir davranan insanlardır onlar. Müslümanların içinde onlardanmış gibi görünüp tüm İslâmî gelişmeleri yok etmek isteyen alçaklardır onlar. Müslümanların evlerine, Müslümanların hayatlarına, Müslümanların hukuklarına, Müslümanların eğitimlerine, Müslümanların ekonomilerine, Müslümanların kılık kıyafetlerine kâfir mührü vurmaya çalışan kâfirlerdir onlar. Müslümanların içinde oldukları halde kalpleri hep kâfirlerden yana atan, kendi kardeşlerine, kendi halklarına düşman olup hep kâfirlerden yana bir tavır sergileyen insanlar. Müslümanlara hep kâfirce bir yönetim uygulamadan yana olanlardır onlar. Ağızları Müslümanlardan yana ama kafaları, kalpleri ve fiilleri hep küfürden, kâfirlerden yana olan insanlar.

Bunlar Müslümanların arasında kâfirlerin sözcüsü ve temsilcisidirler. Çıkarları söz konusu olduğu zaman Müslümanlıktan, dinden, imandan dem vururlar. Böylece Müslümanları aldatmak isterler. Bu yüzden onlara hem dünyada hem de âhirette çok büyük bir azap vardır.

Ne oluyor? Yoksa bu münâfıklar izzeti, şerefi kâfirlerin yanında mı arıyorlar? İzzet ve şerefi kâfirlerin yanında gördükleri için mi böyle yapıyorlar? Bunun için mi? Kâfirleri aziz, Müslümanları zelil gördükleri için mi Müslümanları bırakıp da kâfirleri dost ediniyorlar? Öyle ya şu garibanlar neye yarardı onların gözünde? Şu gariban Müslümanlar ne işe yarayacaktı? Şu yeryüzünün mus'taz'af Müslümanlarının dünya üzerinde ne ekonomik güçleri vardı, ne siyasal güçleri vardı, ne saltanatları vardı, ne devletleri vardı, ne servetleri, ne silahları, ne atom reaktörleri, ne dev holdingleri, ne tröstleri vardı. Hiçbir şeyleri yoktu Müslümanların. Şimdi böyle gariban Müslümanlarla beraber olmaları, Müslümanlarla birlikte hareket etmeleri ne sağlayabilecekti kendilerine?

Eğer bu garibanlarla birlikte hareket ederlerse elbette o zaman güçlü olamayacaklardı, zengin olamayacaklardı. Zira akıllarınca dünyada güçlü olmanın, zengin olmanın tek yolu güçlülerle, kâfirlerle beraber olmaktı. Dün bu âyetlerin geldiği dönemde münâfıklar hep böyle düşünüyorlardı. Bugün de bizim içimizdeki münâfıklar aynı şeyleri düşünüyorlar. Şu içimizde Müslüman göründükleri halde müşrik dünyayla, hıristiyan ve yahudi dünyayla, kâfirlerle birlikte hareket edenler, kâfirlerle birlikte İslâm'ı ve Müslümanları yok etme planlarını uygulamaya koymaya çalışanlar izzet ve şerefi kâfir dünyada gören insanlardır. Kâfirlerle birlikte oldukları zaman, kâfirlerin safında bulundukları zaman aziz ve şerefli olacaklarını zanneden insanlardır. Halbuki:

İzzet ve şeref tümüyle Allah'a aittir. İzzet ve şeref sadece Allah'ındır. İzzet ve şeref sadece Allah'a aittir. Münâfıklar İslâm'ın dışında yol arıyor. İslâm'ın dışında izzet ve şeref peşine düşmüşler, ayrı ayrı yollarda dostluk arıyorlar, ayrı yollarla Allah'a dost olabileceklerine inanıyorlar, ayrı ayrı usullerle Allah'a yaklaşabileceklerine inanıyorlar, ayrı ayrı yollarla şeref kazanacaklarına, izzet bulacaklarına inanıyorlar.

Rabbimiz kitabı ve elçisiyle izzet ve şerefin sadece kendisinde olduğunu, kendisine kullukta olduğunu ortaya koydu ama insanlardan kimileri buna itiraz ettiler, bu dâveti kabullenmediler. Bizim başka yollarımız var, bizim başka kutsadıklarımız var, bizim reislerimiz var, ekonomi reislerimiz, hukuk

uzmanlarımız, efendilerimiz, şeyhlerimiz, hocalarımız, hacılarımız var diyerek herkes başka başka yerlerde izzet ve şeref aramaya yöneliyorlardı. Halbuki Allah buyuruyor izzet ve şeref tümüyle Allah'a aittir, Allah'tadır.

Evet izzet ve şeref Allah'a aittir. Kitabımızın başka bir âyetinden öğreniyoruz ki izzet ve şeref peygamberdedir, izzet ve şeref mü'-minlerdedir, ama münâfıklar böyle bilmezler.

Peki bugün kimler izzet ve şerefli? Hoca olanlar, malı olanlar, serveti olanlar, arabasının modeli şöyle olanlar, omuzu kalabalık olanlar, evi eşyası şöyle şöyle olanlar, villası, köşkü, sarayı olanlar, maka-mı mevkisi olanlar. Rabbimiz buyurur ki varsın münâfıklar böyle bilsinler peygamberim, sen bil ki izzet ve şeref Allah'tadır, Allah'la beraber olandadır, peygamberle ilgi ve irtibat Kur'an'dadır. İzzet ve şeref Allah'ın kitabından haberdar olmadadır, izzet ve şeref peygamberin sünnetinden haberdar olmadadır. İzzet ve şeref iman ehli olanlardadır.

Evet Müslüman şereflidir. Allah'a inanan, Allah'la beraber olan, peygambere inanan, peygamber safında olanlar azizdir, üstündür, galiptir.

İzzeti ve şerefi Allah'tan, Allah'a kulluktan, Allah'la beraber olmaktan başka yerlerde arayanlar izzetsiz ve şerefsiz insanlardır. Malda, makamda, parada, arabada, ekonomik ve siyasal güce sahip olmakta izzet ve şeref görenler bunları kaybettikleri anda izzetsiz ve şerefsiz hale gelmişlerdir. Müslüman asla cahili değer yargılarına itibar etmez. Müslüman Müslümanlıkla şeref kazanır. Müslüman Allah'a kulluğuyla izzet kazanır. Çünkü:

Güç kuvvet bütünüyle Allah'a aittir. Ama münâfıklar böyle bil-miyorlar, böyle inanmıyorlar. Bugüne kadar yeryüzünde hangi güç te-petaklak gelmedi ki? Hangi güç sahibi yıkılmadı ki? Hangi devlet, hangi saltanat, hangi imparator çökmedi ki? Kim koruyabilmiş gücünü? Kim kurtulabilmiş yıkılmaktan? Âd mı? Semûd mu? Nuh kavmi mi?Lût kavmi mi? Medyen'liler, Eykeliler? Firavunlar, Nemrutlar mı? Bizanslılar, Romalılar, İranlılar mı? Söyleyin, yeryüzünde hangi güç ve kuvvet sahibi çökmedi? Hangi kıralar yıkılmadı? Hangi devletler yıkılmadı? Hangi kâfir, hangi zalim ebedîlik kazandı? Hayır hayır, yeryüzünde hiçbir gücün, hiçbir güçlünün izzet ve şeref hakkı yoktur.

İzzet ve şeref Allah'a aittir. Ebedîlik, ölümsüzlük ancak Allah'ın hakkıdır. Eğer münâfıklar yeryüzünde kendilerinde güç kuvvet gördükleri, ebedîlik gördükleri, izzet ve şeref gördükleri kâfirlerle beraber olup Allah'la savaşa

tutuşmaya yönelirlerse, kesinlikle bilsinler ki izzet ve şerefi Allah'ta değil de başkalarında görenler hem dünyada hem de âhirette en acı bir azapla burunları sürtülecek, dünyada da âhirette de izzetsiz ve şerefsiz bir hayatın adamı olacaklardır. İzzeti ve şerefi Allah'ta bilen Müslümanlar hem dünyada hem de âhirette izzetli ve şerefli bir hayat yaşarlarken münâfıklar izzetsiz ve şerefsiz olacaklardır.

Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz izzet ve şerefin kendisinde görülmesine imanın pratik bir uygulamasının şöyle anlatıyor:

***140. "O, size kitapta "Allah'ın âyetlerinin inkâr edildiğini ve alaya alındığını işittiğinizde, başka bir söze geçmedikçe, onlarla bir arada oturmayın, yoksa siz de onlar gibi olursunuz" diye indirdi. Doğrusu Allah münâfıkları ve kâfirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır."***

Halbuki Allah size daha önce kitapta şöylece indirmiş, şöylece emredilmişti: Gördünüz ki bir mecliste, bir içtimada Allah'ın âyetleri inkâr ediliyor, Allah'ın âyetleri reddediliyor, istihza konusu, alay konusu yapılıyor. Allah'ın âyetlerinin küfredildiğini, örtüldüğünü, örtbas edildiğini ve alay konusu yapıldığını işittiğiniz zaman sakın ha sakın onlarla, o kâfirlerle, o istihzacılarla birlikte oturmayın. Ta ki onlar Allah'ın âyetleriyle alayı bırakıp da başka sözlere başka zırvalara dalıncaya kadar. Eğer Allah'ın âyetlerinin inkâr ya da alay konusu yapıldığı bir ortamda oturursanız bu münâfıklıktır Allah korusun. Çünkü dikkat ederseniz âyetin sonunda Rabbimiz:

Yoksa siz onlar gibi olursunuz. Yâni onlarla oturmaya devam ederseniz siz de tıpkı onlar gibi olursunuz ve bilesiniz ki Allah münâfıklarla kâfirlerin hepsini cehennemde toplayıp cem edecektir.

Arkadaşlar, bu âyetin bir benzeri de geçen sene birlikte okuduğumuz En'âm sûresinde geçmişti. En'âm 68.

***"Âyetlerimizi çekişmeye dalanları görünce, başka bir zırvaya dalıncaya kadar onlardan yüz çevir. Eğer şeytan sana unutturursa hatırladıktan sonra artık zulmedenlerle birlikte oturma. Sakınan kimselere onların hesaplarından bir sorumluluk yoktur. Fakat bir hatırlatmadır; belki sakınırlar."***

(En'âm 68)

Bu âyetiyle Rabbimiz mü'minlerle mü'min olmayanların saflarını ayırmayı murad ediyor. Safların kesin hatlarla ayrılmasını istiyor Rabbimiz. Aralarındaki bütün bağların koptuğunu ve mü'minlerin onlardan ayrılmaları gerektiğini

anlatıyor. Mü'minlere zalimlerin meclislerinde oturulmaması gerektiği haber veriliyor.

Birileri oturmuş bir yerlerde Allah'ın sistemini, Allah'ın kitabını, Allah'ın âyetlerini inkâr ediyorlar, Allah'ın âyetlerini yalanlıyorlar, Allah'ın âyetleriyle istihza ediyorlar, Allah'ın âyetleriyle dalga geçiyorlar, Allah'ın âyetlerini eğlencelerine, lehviyyatlarına, lağviyyatlarına malzeme ediyorlar. Ya da Allah'ın âyetlerini tevil ediyorlar, Allah'ın âyetlerine Allah'ın yüklemediği anlamları yüklemek sûretiyle âyetleri alay konusu yapmaya çalışıyorlar. Allah'ın demediklerini dedi, dediklerini de demedi biçiminde âyetleri öteye beriye sündürmeye ve kendi günahlarına kılıflar bulmaya çalışıyorlar. Okuyorlar âyetleri ama kendi fikirlerine delil arıyorlar, kendi anlayışlarına yol arıyorlar.

Meselâ adamlar okuyorlar âyetleri: Efendim işte burada tarikat anlatılıyor, burada parti anlatılıyor, burada bilimsel çalışma, burada örgütsel anlatım, burada zengin olmak, burada doktor olmak anlatılıyor. Ya da işte burada bizim şeyhimiz, burada bizim kavmimiz, bizim ırkımız, bizim haberimiz, bizim liderimiz anlatılıyor. Burada bunlar anlatılıyor. Kısaca bu âyetler beni anlatıyor, bizi anlatıyor, ama kesinlikle hak olduğumuzu, yanılmadığımızı anlatıyor diye kendi düzenlerine uyguluyorlar.

İşte böyle Allah'ın kitabıyla Allah'ın âyetleriyle dalga geçildiğini, alaya alındığını, istihza edildiğini, inkâr edildiğini, yalanlandığını gördüğünüz zaman bu zalimlerin meclislerinde asla oturmayın. Böyle bir durumda Müslüman derhal müdahale etmelidir. Ya sözü âyetlerin alayı konusundan başka bir noktaya çekmeli, eğer buna gücü yetmiyorsa da derhal o meclisi terk etmelidir. Bu protestoyu çok açık bir şe-kilde yapmalıdır. Yâni onların meclislerinden kalkıp giderken: "Efendim çok önemli bir işim çıktı! Kusura bakmayın kalkmak zorundayım! Tuvalet ihtiyacım var!" gibi bir mâzeret ileri sürerek değil; açıkça ve mertçe; "Burada Allah'ın âyetleriyle alay ediliyor! Burada Allah'ın diniyle istihza ediliyor! Allah'ın gazap ettiği bir cemaatın içinde benim oturmam kesinlikle mümkün değildir!" diyerek kalkıp gitmek gerek-mektedir.

Eğer bir Müslüman böyle Allah'ın diniyle Allah'ın âyetleriyle alay edilen bir mecliste onlarla beraber oturmaya devam edecek olursa hezimetin ilk basamağına adımını atmış olacaktır. Eğer Müslümanlar olarak bizler böyle kimselerin meclislerinde oturmaya devam edecek olursa o zaman zımnen de olsa onların bu alaylarını, bu dalga geçmelerini sükut ederek kabul etmiş olacağımızdan, yahut da bizim onların yanında oturmamız sonucunda zımnen de olsa onlar bu suçlarını

bizim de kabul ettiğimiz sonucunu çıkararak kendi suçlarına kılıf bulmaya kalkarlarsa Allah korusun o zaman Nisâdaki âyet geçerli olacaktır.

***"O zaman siz de aynen onlar gibi olursunuz"***

Âyeti bizim hakkımızda geçerli olacaktır. O zaman bizler kimliksiz, şahsiyetsiz kimseler durumuna düşeceğiz demektir.

Allah'ın diniyle, Allah'ın âyetleriyle alay edilen meclislerde oturan bazı zavallı kimseler kendilerini güya sabırlı, mühasamahakâr kimseler olarak kabul ederler. Böylece siyaset yaptıklarını, fikir hürriyetinden yana olduklarını iddia ederler. Halbuki Allah: Eğer onlarla oturmaya devam ederseniz, o zaman siz de onlardan olursunuz, buyurmaktadır.

Halbuki Allah'ın dinini, Allah'ın âyetlerini müdafaa imanın ta kendisidir. Kişideki imanın sosyal hayatta tezahürünü anlatırken bir hadislerinde Allah'ın Resûlünün şöyle buyurduğunu biliyoruz:

***"İmanı en kuvvetli olan mü'min gördüğü bir kötülüğü elle düzeltir, imanı biraz zayıf olan onu dille değiştirmeye çalışır. Ama bazı mü'minler de vardır ki bunların imanları ancak onları o kötülük mahallinden uzaklaştırabilir. Ama kişi bunu da yapamıyorsa o zaman hardal tanesi kadar onun imandan nasibi kalmamıştır."***

Müslümanın esas vazifesi bulunduğu yer ve makam neresi olursa olsun orada Allah'ın hâkimiyetini gerçekleştirmektir. Gücünün yettiği her zaman ve zeminde Allah'ın otoritesini gerçekleştirmek zorundadır, ondan beklenen budur. Kalkıp gitmek ise gücünün bittiği noktadadır. Meselâ diyelim ki evinizde çocuğunuz İslâm'la, Allah'ın âyetleriyle alay edecek ve siz hemen kalkıp gideceksiniz, olmaz böyle şey.

Veya hanımınız, akrabalarınız, talebeleriniz, arkadaşlarınız Allah'ın âyetleriyle alay edecek ve siz çaresiz kalkıp gideceksiniz. Olmaz böyle şey. Veya meselâ müşteriniz İslâm'la alay edecek siz de sırf ona mal satabilmek için sabırla onu dinlemek zorunda kalacaksınız, olmaz böyle şey. Mü'min gücünün yettiği yerde derhal müdahale edecek ve Allah'ın dinini, Allah'ın âyetlerini müdafaa adına elinden gelen her şeyi yapmaya çalışacaktır.

Dikkat ederseniz âyet-i kerîmede iki "Havz" dan yâni "iki dalmadan" bahsediliyor. Bunlardan birincisi Allah'ın âyetleriyle alaya dal-ma, âyetleri lehviyyatlarına malzeme yapma, vahyi inkâr ve istihza ko-nusu yapmaya dalmadır.

Bir diğer "Havz" bir diğer dalma da âyetlerle alaya dalma değil de başka boş şeylere yâni lüzumsuz zırvalara dalmadır. Meselâ Mercedes almaktan Ford satmaya kadar; attan, avrat-tan, fiyattan, murattan, marktan, dolardan, Amerika'dan, Eti-yopya'-dan, Çin'den, Maçin'den, Mançurya'dan bahse daladır. İşten, aştan, karıdan, kızdan, devlet kurmadan, devlet yıkmadan bahse dalmadır. Şâyet oturduğunuz yerdeki insanlar Allah'ın âyetleriyle alaya dalmayı bırakır da böyle öteki zırvalara dalmışlarsa bu durumda eğer orada oturmak zorundaysanız oturabilirsiniz, diyor Rabbimiz.

En'âm'daki âyetin sonunda:
***"Sakınan kimselere onların hesaplarından bir so-rumluluk yoktur. Fakat bir hatırlatmadır; belki sakınır-lar."***
(En'âm 69)

Buyurularak Müslümanlara bir sorumluluk yüklenmiyordu. Muttakilere onların yaptıklarından bir sorumluluk, bir vebal yoktur bu-yuruluyordu. Çünkü bu âyet Mekke'de geliyordu ve Mekke'de Müslümanların Allah'ın âyetlerini inkâr eden, Allah'ın âyetlerini alay konusu yapanlara karşı bir müdahale güçleri yoktu. Allah diyor ki böyle bir ortamda oturmayın, çekin gidin, ama giderken, onları terk ederken de bir mesaj verin diyordu. Yâni onların bu işlediği suçlardan ötürü muttakilere bir sorumluluk yoktur. Onlar ayrı bir gruptur, mü'minler ayrı gruptur. Onlar ne günah işlerlerse işlesinler, ne yaparlarsa yapsınlar, mü'minler onların yaptıklarından sorumlu tutulmayacaklardır. Ancak mü'minlere bir hatırlatma, bir uyarma görevi vardır.

Yâni takva sahiplerinin görevi Allah'ın âyetleriyle sapıklıklara dalan bu insanların yanlarından kalkmak sûretiyle bu tavırlarıyla onlara bu yaptıklarının bâtıl olduğunu, bu halleriyle Allah'ın gazabını celp ettiklerini hatırlatmak ve öğüt vermek düşmektedir. Muttakilerin kendilerine karşı aldıkları bu tavırları sonucu yanlarından ayrılıp gitmeleri sonucu onları üzdük diye belki anlayıp bu işten vazgeçerler diyor, Rabbimiz.

Tabii bu âyetlerin Mekke'de geldiğini ve Müslümanların henüz kendileri gibi Müslüman olmamış babalarını, analarını, arkadaşlarını, hısım akrabalarını terk etmelerinin, onların yanından kalkıp gitmelerinin ne kadar zor bir şey olduğunu düşünmek zorundayız. Düşünün nereye gidecekti bu Müslüman? O ev babasının eviydi ve o evin içinde henüz iman etmemiş babası, anası, kavmi kardeşi Allah'ın âyetleriyle alay ediyordu. Onun için burada sadece onlardan kalkıp gitmeleri isteniyor. Allah'ın âyetleriyle alay edenlerle henüz savaşma emrinin gelmediği bir dönem için bunu düşünmek zorundayız. Onun içindir ki âyetin bu son bölümünü

şöyle anlamaya çalışanlar da olmuştur: O mü'minler bu tür insanların yanından kalkıp gitsinler. Ama bunu beceremeyip gidecek yerleri olmadığı için onlarla otursalar dahi onların hesaplarından muttakilere bir sorumluluk yoktur şeklinde an-layanlar da olmuştur bu âyeti.

Ama Nisâ sûresindeki bu âyetin geldiği Medine ortamında Müslümanlar güçlüydü. Böyle Müslümanların güçlü oldukları ortamlarda, oturma mahallerinde bu iş yapılıyorsa, Allah'ın âyetleri, Allah'ın dini inkâr ediliyor, alay konusu yapılıyorsa ve de Müslümanlar o ortamlarda oturdukları halde duruma müdahale etmiyorlarsa, orada oların bu küfürlerine, bu istihzalarına engel olup, Allah'ın otoritesini, Allah'ın egemenliğini gerçekleştirmiyorlarsa o zaman o oturanların zerre kadar imandan nasiplerinin olmadığını, aynen o inkâr eden, alay eden kâfirler gibi olduklarını ve onlarla birlikte cehenneme gideceklerini anlatıyor Rabbimiz.

Tabii durumumuzu kendimiz bileceğiz. Acaba Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın diniyle alay edilen o ortamda biz güçlü müyüz, zayıf mıyız? Bunu kendimiz bileceğiz. Meselâ kendi başımıza yatak odamız-da, oturma odamızda Allah'ın âyetlerine küfredilen, Allah'ın diniyle alay edilen bir atmosferle karşı karşıya bulunmuş olabiliriz. Bir şeytan vahyi evimizin içinde bizim dinimize her gün küfrediyor olabilir. Eğer anında o televizyonu kapatarak, o kâfirleri susturarak tavrımızı ortaya koymuyorsak, koyamıyorsak ve arkasından da güçsüz olduğumuzu filan demeye çalışıyorsak aynen o kâfirlerden olduğumuzu unutmamalıyız.

Düşünün ki evinizde, arabanızda dinlediğiniz bir kasette Allah'la, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın cehennemiyle, cennetiyle alay ediliyor. Biz cennet istemeyiz deniyor. Seninle cehennem ödül, sensiz cennet zindan, ya da işte sürgündür deniyor. Ve sizler de Allah'ın âyetleriyle yapılan bu istihzaları göz göre göre dinliyorsanız, vallahi onlardan bir farkınız kalmamıştır. Yok mu onu susturacak gücünüz? Ta-mam belki Allah'ın âyetleriyle alay edilen, ama sizin de bunu engel-leme, susturma gücünüzün olmadığı bir ortamda çekip gitmeniz sizi kurtarabilecektir, ama evinizin göbeğinde, arabanızın içinde de güçsüz olduğunuzu iddia etmeye kalkarsanız gülerler buna.

***141. "Sizi gözleyenler, Allah'tan size bir zafer ge-lirse, "Sizinle beraber değil miydik?" derler; eğer kâfirlere bir pay çıkarsa, onlara: "Size üstünlük sağlayarak sizi mü'minlerden korumadık mı?" derler. Allah kıyamet günü aranızda hüküm verir. Allah inkârcılara, inananlar aleyhinde asla fırsat vermeyecektir."***

Onlar, o münâfıklar sürekli sizi gözetleyip dururlar. Evet Müslümanların arasında Müslüman olmadıkları halde Müslüman görünen münafıkların bir başka

karakteristik özelliklerine dikkat çekiyor Rab-bimiz. O alçaklar gözlerini sizin üzerinize dikmişlerdir. Sizin zafer, fetih yahut hezimet zamanlarınızı gözetleyip durmaktadırlar. Sizin devletinizin zeval bulup kâfirlerin size üstünlük sağlayacakları günü bekliyorlar. Kâfirlerin size karşı sağlayacakları bir üstünlük onlar için bay-ram sebebidir. Böylece sizin dininizi yitirmeniz onların bekledikleri en güzel bir netice olacaktır. Onlar sizin sonunuzun gelmesini bekliyorlar. Ama:

Eğer Allah'tan size bir fetih, bir zafer gelirse, yâni Allah'ın yardımıyla siz Müslümanlar bir güce ulaşırsanız, meselâ Hayber'i fethe-derseniz, Beni Kureyza yahudilerine karşı galip gelirseniz veya Mekke'nin fethine muvaffak olmuşsanız o zaman da derler ki:

"Biz sizinle beraber değil miyiz? Biz size yardımcı olmuyor muyduk? Biz sizi desteklemiyor muyduk? İzzet ve şeref bizde değil mi? Biz sizinle aynı imanı, aynı teslimiyeti paylaşmıyor muyuz? Aynı safta değil miyiz? Kazandığımız bu savaşın ganîmetlerine ortak değil miyiz? Bu zafere, bu savaşın izzet ve şerefine biz de ortak değil miyiz?" derler. Ganîmete konabilmek için müslümanlara böyle derler. Ama aynı adamlar:

Eğer nasip kâfirlerin olursa. Rabbimiz bir hikmeti gereği mü'-minlere karşı kâfirlere bir galibiyet verecek olursa. Baktılar ki kâfirlerin Müslümanlarla giriştikleri savaştan bir nasipleri mi var? Veya Müslümanlar karşısında kâfirler bir güç ve kuvvete mi sahip olmuşlar? Meselâ Uhut'ta olduğu gibi kâfirler Müslümanlara karşı zâhirî bir galibiyet mi sergilemişler? Ya da işte Hendek'in ilk dönemlerinde olduğu gibi kâfirler geçici bir dönem Müslümanları bir kıskaca mı almışlar? Müslümanlar Medine'de bir sıkıntılı dönem mi yaşıyorlar? Bu sefer de diyorlar ki münâfıklar:

Kâfirlere derler ki biz size Müslümanlara karşı bir üstünlük sağlamadık mı? Biz size karşı Müslümanların safında yer almayarak yardımcı olmadık mı? İşinizi kolaylaştırmadık mı? Sizi size ulaştırdığımız bilgiler ve verdiğimiz taktiklerle mü'minlerden korumadık mı? Sizler dışardan Müslümanlara saldırırken bizler de içerden kaleyi fethetmeye çalışarak sizin galibiyetinize yardımcı olmadık mı? Bizler içerde sizlerin sözcülüğünüzü yaparak, sizlerin ağızlarınızı kullanarak, sizin küfrünüze sahip çıkarak Müslümanları içerden kâfirleştirmeye çalışmadık mı? Evet biz sizinle beraberiz, öyleyse bizim ulûfelerimizi, bizim ganîmetten payımızı vermek zorundasınız, diyorlar. Bizi yaptık-larımızdan dolayı ödüllendirmek zorundasınız, diyorlar.

Alçaklar, bakıyorsunuz bir Müslümanlarla beraberler, bir kâfirlerle beraberler. Böyle silik şahsiyetli adamlar. Aslında Müslümanların gözünde beş paralık değerleri olmadığı gibi, Müslümanlara, kendi halklarına ihanetleri sebebiyle kâfirlerin gözünde de beş paralık değerleri yoktur bunların.

Ama Allah aranızda hükmünü verecektir. Allah hiçbir zaman kâfirlere ve onların Müslümanlar arasındaki piyonlarına Müslümanlar aleyhine bir yol vermeyecektir. Onlara karşı daima Müslümanları galip getirecek, daima Müslümanları kazançlı çıkaracak ve onları hem dünyada hem de âhirette rezil rüsva edecektir. Evet sürekli şekil değiştiren, bazen o tarafı, bazen bu tarafı tutan, bazen onun safında, bazen bunun safında yer alan, bazen şunu, bazen bunu memnun etmeye çalışan, bazen laik, bazen Müslüman görünen böyle silik şahsiyetli münâfıkları her zaman toplum içinde görmek ve tanımak mümkündür. Bu silik şahsiyetleri onların doğru dürüst Müslüman olmalarına da engel teşkil etmektedir.

Çünkü şahsiyet bozukluğu gerçekten çok kötü bir şeydir. Allah kâfirlerin bile şahsiyetlerini rencide edecek tavırlardan bizi menetmektedir. Bakıyoruz şahsiyetli bir kâfir devletinin başkanı Müslümanların bayramını kutluyor, şahsiyetli bir kâfir Müslümanların örtüsüne saygılı davranır ama şahsiyetsiz bir münâfık buna tahammül edemiyor. Halbuki şahsiyetli bir Müslüman tüm tavırlarını Allah'ın istediği biçimde belirleyen kimsedir. Müslümanlara karşı tavırlarımızı da kâfirlere karşı tavırlarımızı da Allah'ın istediği biçimde belirlemek zorundayız.

Gerçek Müslüman kâfirin kâfirliğini bilen, kâfirin kâfirliğini onaylayarak, onun yaşadığı küfrün sonunda cehenneme gitmesine göz yumarak ona en büyük kötülüğü yapan insan değildir. Gerçek şahsiyetli Müslüman kâfirin hayatını sorgulayarak onu cennete kazandırma kavgası veren insandır. Gerçek müslüman kâfirden elde edeceği az bir menfaat hatırına onun cehenneme gidişine göz yummayan kimsedir. Ona der ki: Ey zavallı kâfir! Ey zavallı yahudi! Ey zavallı hıristi-yan! Bak sen yaşadığın bu hayatınla sonunda cehenneme gidiyorsun. Bu hayat seni ateşe götürüyor. Zaten şu anda dünyada da sen ce-hennemi yaşıyorsun. Ferdi hayatınızda mutluluk yok, aile hayatınızda huzur yok, toplum hayatınızda, sosyal hayatınızda denge yok.

Gelin ey kâfirler! Gelin ey insanlar Müslüman olun. Teslim olun Allah'a. Eğer Allah'ın istediği bir hayata yönelirseniz bilesiniz ki Allah sizin önceki yaptıklarınızı silecek, önceki hayatınızı sıfırlayacak, Müslüman olduk, teslim olduk dediğiniz andan itibaren önceki işledik-lerinizi Allah değerlendirmeye tabi tutmayacak. Biz Müslüman olduk dediğiniz andan itibaren, analarınızdan doğdu-ğunuz gündeki gibi sizi tertemiz hale getirecek. O anda ölürseniz cennete gideceksiniz diye-rek şahsiyetli bir Müslüman kâfirlere böylece en büyük iyiliği yapmış olacaktır. En büyük hayrını, bereketini kâfirlere ulaştırmış olacaktır. Zaten Allah'a Allah'ın istediği şekilde inanmış bir Müslümanın hiç kim-seye faydasından başka bir zararı olamaz.

***142. "Doğrusu münâfıklar Allah'ı aldatmaya çalışır, oysa O, onlara aldatmanın ne olduğunu gösterecektir. Onlar namaza tembel tembel kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar."***

Münâfıklar Allah'a oyun etmek isterler. Münâfıklar Allah'ı aldatmak isterler. Allah'a hile yapmak, Allah'ı kandırmak isterler. Kalplerindeki küfürlerini saklayıp, zâhiren Müslüman görünüp Allah'ı aldatmak istiyorlar. Halbuki Allah onları aldatmaktadır. Yâni onların aldatmalarını Allah kendilerine döndürmektedir. Yâni onların hilelerini kendilerine çevirmektedir Allah.

Allah kandırılabilir mi? Allah atlatılabilir mi? Olacak şey mi bu? Bu kadar ahmak olur mu insan? Elbette ahmak olmasalar Müslüman olurlardı hainler. Allah'la girişilecek bir savaşta Allah'la baş edilebilir mi? Allah'a karşı galip gelinebilir mi? Allah'la savaşan bir kimse iflah eder mi? Öyle zannediyorlar bu alçaklar değil mi? Allah'ı yenebileceklerini, Allah'ı atlatabileceklerini zannediyorlar. Yâni şu anda yeryüzünde Müslümanları yok etmeye soyunmuş tüm kâfir, müşrik, münâfık, yahudi, hıristiyan, ateist olanlar acaba sadece Müslümanlarla savaştıklarını mı zannediyorlar? Karşılarında sadece Müslümanların bulunduğunu mu zannediyorlar? Müslümanları ezip geçeceklerini mi hesap ediyorlar? Müslümanları yalnız, sahipsiz, korumasız mı zannediyorlar?

Müslümanlarla savaşanlar bilmiyorlar mı ki karşılarında Allah'ı bulacaklar? Allah'a karşı nasıl saf tutup savaşabilecekler bu adamlar? Olur mu bu? Hadi diyelim ki kâfirler Allah'ı tanımadıkları için böyle bir yanlışın içine düştüler. Peki şu Müslümanların içinde yaşayan, Allah'ı tanımış, Allah'ın sıfatlarını tanımış münâfıklara ne oluyor? Veya şu, biz de Müslümanız diyen insanlara da ne oluyor ki bu konuda tıpkı kâfirler gibi düşünüyorlar, Allah'ın yenilebileceğine ihtimal vererek kâfirler karşısında yenilgiyi, aşağılık kompleksini yudumluyorlar? Kâfirler karşısında ezilmişliği soluklayan bu Müslümanlara da ne oluyor ki, kimin safında yer aldıklarının farkında değiller? Safında yer aldıkları Allah'ın mutlak güç ve kuvvet sahibi olduğunu, yenilmez olduğunu bilmiyorlar mı bu insanlar?

Bu nasıl Müslümanlık böyle? Kâfirlerden münâfıklardan ne farkı var bu insanların? Yoksa, yoksa, evet Allah güçlüdür ama Amerika kadar güçlü değildir, Avrupa kadar güçlü değildir, Çin kadar, Japonya kadar güçlü değildir, evet Allah zengindir ama filan holding sahipleri kadar zengin değildir mi demek istiyor bu Müslümanlar? Evet Allah bilgilidir, ama filan siyasîler kadar, falan proflar kadar bilgili değildir, onlar kadar hukuku bilemez, onlar kadar ekonominin yasalarını bilemez, onlar kadar eğitimin kurallarını bilemez mi demek istiyor bu Müslümanlar? Evet Allah azîzdir ama falanlar, filanlar da azizdir mi demeye çalışıyorsunuz? Allah Rabb'tır, Allah'a yasa belirleyendir ama falanlar filanlarda

da rubûbiyet yetkisi vardır, onlarda da egemenlik yetkisi vardır, hayatımıza onlar da karışmalıdır mı diyorsunuz? O zaman sizler de münâfıksınız demektir. Korkun herkesten ve her şeyden. Zillet içinde bir hayatın sahibi olun demenin dışında bir şey aklıma gelmiyor.

Evet münâfıklar Allah'ı aldatmak isterler. Halbuki Allah onların kalplerini, niyetlerini, içlerini dışlarını bilmektedir. Onlar Allah'ı aldatmak istiyorlar, halbuki onlar Allah'ı göremiyorlarken Allah onları görmektedir. Halbuki onlar Allah'ı bilmiyorlar, ama Allah onları biliyor. Halbuki Allah onların kalplerinde olanları, nefislerinde olanları biliyor, Allah onların hesaplarını, komplolarını, entrikalarını biliyor ama onlar Allah'ın hesabını bilmiyorlar. Halbuki onların gücü yok ama Allah'ın gücü var. Halbuki mülkün sahibi onlar değil, ama mülk Allah'ındır. Buna rağmen bu alçaklar Allah'a oyun oynamak, Allah'ı aldatmak istiyorlar.

Yâni bu halleriyle nasıl oluyor da bu insanlar, Allah'la, Allah'ın mü'min kullarıyla böyle bir savaşın içine girebiliyorlar? Nasıl oluyor da Allah'a savaş açabiliyorlar? Maalesef Allah'tan habersiz olan münâfıklar büyük bir yanılgı içinde oldukları gibi Müslümanlar da bu konuda yanılgı içine düşmüştürler. Maalesef bugün Müslümanlar Allah vahyiyle değil de kâfirlerin vahiyleriyle, şeytanların vahiy kaynaklarıyla beslenip büyüdüklerinden aynen kâfirler gibi düşünmekte, onlar gibi inanmaktadırlar. Maalesef Müslümanlar kâfirler karşısında ezilmekte, horluğu, hakirliği yaşamaktadırlar. Kâfirlerin güçlerini gerçek güç, kuvvetlerini gerçek kuvvet, medeniyetlerini gerçek medeniyet, yaşantılarını gerçek yaşantı, hayatlarını gerçek hayat zannediyorlar. Gözleri kamaşıyor kâfirler karşısında.

Dinlerinden, Rablerinden habersiz yaşayan zavallı Müslüman-lar. Zahmet edip de Rablerini bir tanısalar, Rablerinin kitabına bir kulak verseler, Rablerinin elçisiyle bir tanışsalar, dinleriyle yakından bir ilgi kursalar; "Gerçek güç neymiş? Gerçek kudret neymiş? Gerçek yaşantı, gerçek hayat, gerçek medeniyet, gerçek mutluluk neymiş?" anlayacaklar. Ama gelin görün ki zavallılar Rableri yerine sahte tanrıların peşine düştükleri için, Rablerinin hayat programı yerine tâğut-ların kitaplarına ve yasalarına teslim oldukları için, sahte peygamber-lerin peşine düştükleri için bu anlayışa ulaşmaları şu anda daha çok uzak gibi görünüyor.

Evet münâfıkların özelliklerini anlatmaya devam ediyor Rab-bimiz:

Namaza kalktıkları zaman tembel tembel, isteksizce kalkarlar. Onlar namaza ağır davranırlar. Namaza kalktıklarında tembel tembel, istemeye istemeye, erine erine kalkarlar. Namazla sevap beklemediklerinden, azaptan da korkmadıklarından sanki idam sehpasına gidiyorlarmış gibi namaza kalkarlar. Namaza

inanmadıklarından, namazla din kurtarma derdine düştüklerinden, namazla çevrelerine karşı durumu idare etmeyi hedeflediklerinden isteksiz davranırlar.

Bakın İmam Mâlik, Rasulullah Efendimizin şöyle buyurduğunu rivâyet etmektedir:

***"Şu namaz münafığın namazıdır! Şu namaz mü-nafığın namazıdır! Şu namaz münafığın namazıdır: Otu-rur, güneşi gözetler. Nihâyet güneş şeytanın iki boynuzu arasında (batmak üzere) olunca kalkar, dört rekat gagalar ve pek azı müstesna, Allah'ı zikretmez.***

Namaz; varlığı mü'mini cennete ulaştıran, yokluğu da mutlak cehennemle sonuçlanan İslâm'ın en baş ibâdetidir. Namaz mü'minin mü'minliğini ortaya koyan en baş ve en vazgeçilmez sıfatıdır. Namaz kişinin İslâm milletine mensup oluşunun ifadesidir. Namaz küfürden imana geçişin ilk ameli tatbikatıdır. Onun içindir ki Rasulullah Efendimizin Müslüman olan kişiye ilk öğrettiği şey namazdı. Allah'ın Resûlü pek çok muteber kaynaklardan öğreniyoruz ki Medine'ye gelenlerin namazı öğrenene kadar Medine'de kalmalarını emrederdi.

Namaz mü'mini kâfirden ayıran en belirgin özelliktir. Allah'ın Resûlü, Tirmizi'nin rivâyet ettikleri bir hadislerinde:

"***Bizimle müşrikler arasındaki fark namazdır. Kim namazı terk ederse kâfir olur."***

buyurmuşlardır. Başka bir hadislerinde:

***"Küfürle iman arasında, namazın terki vardır."***
(Tirmizi)

Yine hadisin devamında şu açıklamayı görüyoruz:

***"Ashab-ı Kirâm namazdan başka hiçbir amelin terkine küfür gözüyle bakmazdı."***
(Tirmizi)

Evet namaz âdeta bir kimliktir. Namaz mü'minin kimliğidir. Namaz vasıtasıyla Müslümanlar konuşmadan tanışırlar. Namaz kişinin Müslümanlığının ilanıdır. Namaz Müslümanın, Müslümanlığının ip ucudur. Mü'min kişi kendisini onunla açığa çıkarır. Bir insanın mümin mi değil mi olduğunu anlayabilmek için en

fazla bir namaz vakti beklemek yeterli olacaktır. Zira o namaz vakti içinde namaz kılarak mü'-min, mü'minliğini ortaya koyacaktır. Öyleyse namaz dinin dışa yansıyan yönüdür.

Onun içindir ki İslâm'ın ilk dönemlerinde Müslümanları yakalamak için takip edenlerin ilk hedefleri namazdı. Onlara katılmak isteyenlerin de ilk hedefleri buydu tabii. Evet Mekke'de ilk hedef namazdı, Medine'de de yahudiler için ilk hedef namazdı.

Bir de manevî ağırlığından ötürü münâfıkları da ortaya çıkarandı namaz. Evet namaz mü'minle münâfıkları da ayrıştıran bir ibâdetti. Namaz ilk dönemler Müslümanın kimliğiydi.

Rasul-i Ekrem Efendimiz döneminde namazını beş vakit dü-zenli olarak kılmayan bir kişi Müslüman sayılmıyordu. Onun içindir ki Müslüman olmadıkları halde bir kısım menfaatler devşirmek ve de Müslümanların elinden kendilerini kurtarmak için çırpınan münâfıklar her gün Müslümanların mescidinde Müslümanlarla beraber olmak, Müslümanlarla beraber görünmek, Müslümanlarla beraber namaz kıl-mak zorunda kalıyorlardı. Aksi takdirde İslâm toplumunun bir üyesi olmaktan çıkmaları söz konusuydu. Onun için münâfıklar kendilerini ele vermemek için istemeye istemeye namaz kılmak zorunda kalıyorlardı. İnanmadıkları bir şeyi yapma azabına katlanmak zorunda kalıyorlardı.

Onlar Allah için, Allah rızası için değil sadece inanlara gösteriş olsun diye, insanlar görsünler, duysunlar diye namaz kılıyorlar. Riya için namaz kılarlar. İnsanlar kendilerini gördüğü sürece namaz kılarlar ama insanlardan bir tenhada Allah'la baş başa kaldıkları zaman da terk ederler. Onlar namazlarını gösteriş için kılarlar, müraidirler. Karşılıklı müraileşirler insanlarla. O insanlara amellerini, namazlarını gösterir insanlar da ona övgülerini, beğenilerini, alkışlarını, teveccühlerini gösterirler. Evet insanlar duysunlar diye, görsünler diye, takdir etsin-ler diye namaz kılarlar. Yaptıklarının tümünü bu dünyada karşılığını görmek için yaparlar. Çevrelerinde kendilerini görebilecek kimse varsa namaz kılarlar, yoksa kılmazlar.

Bakın Buhârî ve Müslim'in birlikte rivâyet ettikleri bir hadislerinde Allah'ın Resûlü şöyle buyurur:

***"Kim yaptığını duyurmak isterse mutlaka Allah onu duyurur."***

Evet her kim ki yaptığı bir hayrı şöhret kazanmak için, teveccüh elde etmek için halka duyurursa Allah onu rezil rüsva eder. Her kim ki halk nazarında bir mevki edinmek için işlediği bir hayrı halka gösterir riyakârlık ederse kıyamet günü

onun tüm sırlarını deşifre etmek sûretiyle Allah da onu rezil edecektir. Evet onların namazları gösterişten ibarettir. Onların amelleri, kullukları gösterişten ibaret, evleri, eşyaları, yemeleri, içmeleri, giyinmeleri, soyunmaları, sevmeleri, küsmeleri gösterişten ibaret, hayatları, ekonomileri, siyasetleri her şeyleri gösterişten ibarettir. Tüm hayatları, tüm varlıkları rolden ibaret-tir. Tek özellikleri tiyatroculuktur adamların, rolcülüktür. İnanmadıkları şeyleri yapmak zorundadırlar. Yüzleri sürekli farklı boyalı ve maskelidir. İnsanlara şirin görünmeye çalışırlar. Her şeyleriyle toplumun beğenisini kazanmayı hedeflerler. Toplum için bir hayat yaşarlar. Çevrenize şöyle bir bakarsanız bu tip insanları çok rahat görürsünüz.

Ey gösteriş için, riya için, toplum için, çevre için, insanlar için yaşayanlar! Ey Allah'ın rızasını bir kenara bırakıp da insanların beğenisi için bir ömür çırpınanlar. Ey modaya ters düşmeyeceğim diye, âdetleri çiğnemeyeceğim diye, yönetmeliklere aykırı hareket etmeyeceğim diye, insanlara gösteriş yapacağım diye yorulanlar! Allah için bir dakika düşünmüyor musunuz? Yarın kabre girdiğinizde sizi kim yargılayacak? Kabirde sizi hangi toplum sorgulayacak? Mahşer yerinde, mizanın başında kime, hangi topluma, hangi insanlara hesap vereceksiniz? Cehennem ateşinden sizi kim kurtaracak? Cenneti size kim verecek? Ölüm ötesi hayatta sizi kim yargılayacak? Hiç düşünmüyor musunuz? Haydi şu anda yaşadığın hayatta toplum için hareket et, tüm hareketlerini toplum için, toplumun istediği biçimde ayarla, toplumun beğendiği biçimde giyin, soyun, toplumun değer yargıları için her gün bin kılık değiştir, evini toplumun istediği biçimde tefriş et, dünyadaki tüm insanların alkışını, beğenisini kazan, tüm dünya işte insan böyle olmalıdır, işte kılık kıyafet böyle olmalıdır, işte ev böyle olmalıdır diye seni alkışlasınlar.

Ama bir gün sana Rabbinin takdir buyurduğu ölüm gelip çatınca, Rabbinin ecel yasasıyla karşı karşıya geldiğin zaman ne yapacaksın? Bu uğrunda bir ömür boyu çırpındığın, âdeta kendisine kulluk yaptığın bu toplum ne yapabilir sana karşı? Ne yapabilirler bu seni alkışlayanlar? İsterse sen ölüp giderken dünyadaki insanların hepsi bir yıldız batıyor diye, bir tanrı gidiyor diye samimi bir şekilde gözyaşları döksünler. Bir tanrımız düşüyor diye isterlerse samimi bir şekilde kahırlarından kendilerini yerden yere vurup, saçlarını yolsunlar. Eyvah! Bir sanat tanrımız gidiyor! Bir sevgili tanrıçamız düşüyor! Bir örneğimiz, bir önderimiz kayboluyor diye intihar etsinler. İsterse tabutunuzu altından, gümüşten; kefeninizi atlastan, ipekten yapıp sizi parmaklarının ucunda, başlarının üzerinde taşısınlar. İsterlerse mezarınızın başında Mozart'ın en içli senfonilerinden icra etsinler. Üç gün, beş gün, bir ay, bir yıl sizin yasınızı tutsunlar.

Peki acaba o anda bu, tüm dünyanın tanrı kabul edip önünde eğildiği insan nereye doğru gidiyor? O insanların yanına mı? Yoksa Allah'ın yanına mı gidiyor?

Onu o insanlar mı yargılayacaklar? Yoksa Allah mı? Kiminle baş başa kalmaya gidiyor? Kime hesap vermeye gidiyor? Evet evet ey insan artık onlardan ayrıldın. Artık o toplumla, o uğrunda çırpındığın insanlarla beraber değilsin. Krallığın bitmiş, tanrılığın bitmiş, alkışlar bitmiş, saltanat bitmiş ve Allah katında sineğin kanadı kadar bir değeri olmayan sen cehenneme doğru gidiyorsun. Ateşe doğru sevk ediliyorsun. Öyle değil mi bu hayatın sonu söyleyin Allah aşkına?

Öyleyse bu münâfıklar böyle toplum için bir hayat yaşamış olsalar da bizler inşallah daima Allah adına, Allah için bir hayat yaşayacağız. Hayatımızda sürekli Allah'la beraber olduğumuzu, sürekli Allah kontrolünde olduğumuzu ve sonunda yargılanmak üzere Allah'ın huzuruna gideceğimizi ve hesabı O'na ödeyeceğimizi unutmadan yaşayacağız inşallah.

Ve bu münâfıklar Allah'ı da çok az zikrederler. Allah'ı çok az gündeme alırlar. Allah için değil de toplum için bir hayat yaşamayı yeğlediklerinden elbette bu münâfıkların gündemlerini Allah değil de toplum oluşturacaktır. Toplumun ve şeytan vahiylerinin oluşturdukları sun'i gündemleri konuşmaktan Allah'ın âyetlerini konuşmaya, Allah'ın yasalarını gündem maddesi yapmaya zaman bulamazlar.

***143. "Ne onlarla, ne de bunlarla olur, ikisi arasında bocalayarak Allah'ı pek az anarlar. Allah'ın saptırdığı kimseye yol bulamayacaksın."***

Bir orada, bir buradadır onlar. Bazen mü'min görünürler, bazen da kâfir. Peygamberim, bunlar imanla küfür arasında tıpkı bir sarkaç gibi gelgit halindedirler. İmanla küfür arasında kararsız, dalgaya kapılmış bir sandal gibi şaşkın aşkın gidip gelmektedirler. Bir bakarsınız namaz kılan bir mü'min, bir de bakarsınız ki İslâm'ın hükümlerini reddeden bir kâfir. Ne onlardandır, ne de sendendir bunlar. Ne kâfirlere mâl olurlar, ne de mü'minlere. Ne Kiliseye, ne Havraya, ne de ca-miye yararlar. İkisi arasında bocalar dururlar. Çünkü bunlar kendi seçenekleriyle, özgür iradeleriyle münâfıklığı tercih ettiklerinden Allah da onların kendileri hakkındaki bu tercihlerini onaylamıştır ve artık Allah'ın şaşırtıp saptırdığına da bir yol bulamazsın. Hiç kimse Allah'ın saptırdığını hidâyet edemez. Öyleyse ey Müslümanlar:

***144. "Ey İnananlar! Mü'minleri bırakıp kâfirleri dost edinmeyin. Allah'ın aleyhinize apaçık bir ferman ver-mesini mi istersiniz?"***

Hitap Müslümanlara yöneliyor. Ey Müslümanlar! Sakın ha sakın mü'minleri bırakıp da kâfirleri dost ve velî edinmeyin. Müslümanları bırakıp da kâfirlerle bir dostluk, bir velâyet ilişkisi içine girmeyin. Allah'ı ve Allah'ın dostları, Allah'ın velîleri olan mü'minleri bırakıp da kâfirlerin her cinsine -ister yahudi olsun, ister hıristiyan olsun, ister müşrik ya da ateist olsun fark etmez- velâyetle yaklaşan, onların velâyetleri altına giren, onların aldıkları kararları uygulamadan yana bir tavır sergileyen insanların imanları nifaka dönüşüyor, Allah'a teslimiyetleri değerini kaybediyor ve Rabbimizin bu beyanıyla bu insanlar münâfık haline geliyorlar. Allah düşmanı kâfirlerin velâyetini kabul etmek, onlarla birlikte oturup kalkmak, onların İslâm'a ve Müslümanlara saldırılarında onların yanında olup onları desteklemek, kâfirlere içten içe sevgi beslemek, imanla asla bağdaşmaz.

Çünkü Allah'a bağlılık imandır. Allah'ı velî ve dost kabul etmek imandır. Allah'ın velâyeti altına girip tüm hayatında O'nun kararlarını uygulamak imandır. Allah'a iman eden, Allah'ın koruması altına giren mü'minlerle dostluk kurmak, onlarla velâyet ilişkisi içine girmek imandır. Bu gerçeklerden hareketle bir mü'minin dünya işlerinde, bireysel, sosyal, ailevi, toplumsal, ekonomik, siyasal hayatında, âhirete müteallik işlerinde, yâni hayatının tüm alanlarında kendisiyle ilgili tüm problemlerinde bir dostluk, bir velâ ilişkisi içine girecekse, birileriyle birlikte hareket edecekse, birileriyle istişare edecek, birilerinin kararına başvuracaksa, birilerinden akıl danışacaksa kendisine velî olarak, dost olarak ancak ve ancak Allah dostluğuna ehil müminleri seçecektir kendisine.

Mü'minleri sevecek, mü'minleri dost bilecek, mü'minleri velî bilecek, mü'minlere bağımlı olacak, mü'minlerin derdini, tasasını kendi tasası, sevincini kendi sevinci, başarısını kendi başarısı bilecektir. Tüm işlerini, tüm hayatını, siyasetini, ekonomisini, eğitimini, sosyal ve bireysel hayatını, aile hayatını mü'minlere göre düzenleyecek, hesabında mü'minler olacaktır. Müslüman izzet ve şerefi Müslümanlarda ve Müslümanlarla birliktelikte görecektir. Birtakım basit dünyevî hesaplarla, birtakım basit menfaat kaygılarıyla bir Müslümanın mü'min-leri bırakarak kâfirleri dost edinmesi, hayatını onlar kaynaklı yaşaması asla düşünülemez.

"Sizler ey mü'min görünenler, ey Müslümanlık iddiasında bulunanlar, istiyor musunuz ki Allah sizin aleyhinizde bir delile sahip olsun? Yâni Allah'a kendi aleyhinizde bir delil mi vermek istiyorsunuz? Allah'ı ve Allah dostu mü'minleri bir kenara bırakıp ta kâfirleri dost edinerek münâfık olduğunuz konusunda Allah'a bir delil mi vermek istiyorsunuz?" Yâni ben sizi apaçık delillerle, apaçık âyetlerle uyardığım halde, niye benim dostlarımı bırakıp da düşmanlarımı dost bildiniz? Niye benim düşmanlarımla dostluk ilişkisi içine

girdiniz diye Allah'a aleyhinizde apaçık bir nifak delili mi vermek istiyorsunuz? Yâni böylece apaçık münâfık olduğunuzu kanıtlamak mı istiyorsunuz? diyor Rabbimiz. Yapmayın böyle. Kendi azabınıza, kendi cehenneminize kendi kendinize delil hazırlamayın. Dostlarımı bırakıp düşmanlarımla dostluk kurarak apaçık bir münâfıklık tavrı sergilemeyin. Çünkü bu apaçık bir nifak alâmetidir.

Rabbimizin bu âyetinden anlıyoruz ki Allah kullarını apaçık âyetleriyle uyarmadıkça onlara ceza vermemektedir. Yine anlıyoruz ki Allah'ın cehennemine gidenler ancak uyarıldıkları halde uyarıya aldırış etmeyenler müspet cevap vermeyenler olacaktır. Ve böylece kendilerine Allah tarafından uyarıcılar, elçiler gönderilmeyen insanların azaba uğratılmayacakları yasası da ortaya konuluyor. Ama bu arada tabi şunu da bildiriyor ki Rabbimiz dünyadaki toplumların hiçbirisi tarihin ilk dönemlerinden bu yana asla uyarısız kalmamıştır. Her bir dönem insanları mutlaka uyarılmışlardır. Uyarının ulaştırılmadığı hiçbir toplum yoktur.

İşte gerek geçmişte yaşamış olanlar, gerek şu anda yaşayanlar, gerekse gelecekte yaşayacak olanlar Allah'ın bu apaçık âyetleriyle uyarıldıkları halde, Allah tarafından nifak ve münâfıklık apaçık kendilerine beyan edildiği halde, eğer bu uyarıların tamamen tersine hareket ederek Allah'a kendi aleyhlerinde bir delil vermişlerse artık bu Allah'ın değil onların kendi problemleridir. Çünkü Allah onlara gereken uyarısını ulaştırmıştır. İşte dünya üzerinde bu kitaplar vasıtasıyla Allah'ın apaçık uyarıları kendilerine ulaştığı halde insanlar Allah'ın kendilerine verdiği seçeneklerini, aksi istikâmette kullanarak Allah ve mü'minleri bir kenara bırakıp kâfirleri dost ve velî edinenlere ceza olarak da bakın Allah şunu anlatıyor:

***145. "Doğrusu münâfıklar cehennemin en alt taba-kasındadırlar. Onlara yardımcı bulamayacaksın."***

Muhakkak ki münâfıklar cehennemin en alt tabakasındadırlar. Cehennemin en alçak tabakasındadır onlar. Cennetin dereceleri olduğu gibi cehennemde de dereceler vardır ve Allah korusun münâfıklar en aşağı, en korkunç yerinde, en rezil hücresinde ve en adi dibindedirler. Kâfirlerden daha aşağı bir konumdadır onlar. Çünkü bunlar kâfir olmakla birlikte bir de üstelik Müslüman görüntüsü sergileyerek hem Allah'ı, hem de mü'minleri kandırma cüretinde bulunuyorlardı. Evet onlar cehennemin en alt derekesindedirler. Alt da olsa, üst de olsa doğrusu cehennem gidilecek bir yer değildir. Ama ne yazık ki onu insanlar kendi elleriyle işledikleri günahlarla kazanıyorlar. Kendi tercihleriyle elde ediyorlar.

(Cehennemdeki derecelerle alâkalı bir soru soruldu)

Arkadaşlar, bu konuda benim bildiğim dereceler şöyledir. İşte bu âyetin de ifadesiyle cehennemin en alt tabakasında, azabın en şiddetli bölümünde

münâfıklar vardır. Neden böyle? Çünkü münâfık denilen bu kâfirler Allah'ı tanımışlar, Allah'ın sıfatlarını tanımışlar, İs-lâmı tanımışlar, müslümanları tanımışlar, dilleriyle iman iddiasında bulunmuşlar, ama kalpleriyle iman etmemişlerdir. İşte bundan ötürü bu münâfık kâfirler öteki kâfirlerden daha kötüdürler.

Cehennemin bir üst tabakasında kâfirlerin çok şedid zâlimleri vardır. Allah'a karşı, Allah'ın dinine karşı savaş açmış, Allah'ın dinini yok etmeye çalışmış ve müslümanlara hayat hakkı tanımayarak onlara zulmetmiş kâfirler de münâfıkların üzerinde bir tabakadadadırlar.

Onların bir üstünde de gariban kâfirler vardır. Gerçeğe ulaşa-mış, hakkı, hidâyeti bulamamış, arama gayretinde olmamış, ama Allah'ın dinini ve müslümanları yok etme kavgası da vermemiş, kâfirliği sadece kendi şahsıyla sınırlı kalmış kâfirler de bir üst tabakadadırlar.

Onların da üstünde kendileri iman etmemiş ama Allah'ın dinine ve müslümanlara yardım etmiş kâfirler vardır. Kendileri kâfir ama meselâ Ebu Talip gibi peygambere ve müslümanlara sahip çıkmış, onları korumaya, kollamaya çalışmış kimseler de azapları ötekilerden biraz daha hafif bir tabakadadırlar.

Onların da üstünde geçici bir şekilde o tabakada azap çeken günahkâr mü'minler vardır. Bunlar iman etmişler, inandık demişler ama amelleri kendilerini cennete götürmeye yetmeyen kimselerdir. Amelleri kendilerini cennete götürmeye yetmediği gibi, ebediyyen o cehennemde kalmalarına engel olan mü'minlerdir bunlar. Günahları kadar orada azap görecekler.

Bu konudaki hadislerden öğrendiğimize göre Rabbimiz pey-gamberlere ve salih mü'minlere bu kimselere şefaat yetkisi verecektir. Peygamberlerini ve salih kullarını onore etmek için bu kimselerden izin verdikleri kadar gidip çıkarmalarına izin verecektir. İşte sen git onlardan şu kadarını, 3000,5000 kadarını çıkar, sen 10.000 Kadarını, sen de 100.000 kadarını çıkar buyuracak, onlar gidip çıkaracaklar. Sonra Rabbimiz şöyle buyuracak: Benim peygamberlerim ve salih kullarım çıkaracaklarını çıkardılar. Şefaat edeceklerine şefaat ettiler. Halbuki Ben onların hepsinden daha merhametliyim buyurarak oradan, o cehennemdeki mü'minlerden bir kabza alacak, (Tabi Rabbi-mizin bu kabzasının ne anlama geldiği bilmemiz, anlamamız mümkün değildir) onları hayat nehrine atacak, orada diriliğe kavuşturup cen-netine sokacak. İşte bu konuda benim bildiğim cehennemdeki dere-celer böyledir. Rabbim bizleri o cehennemliklerden eylemesin inşal-lah.

Ve sen artık onlar için onları Allah'ın azabından kurtaracak bir yardımcı bulamazsın. Hiç kimse onlara yardım elini uzatamaz. Allah onlara ebedî bir

cehennem takdir ettikten sonra kim yardım edebilir onlara? Bu alçaklar dünyada toplum için, insanlar için hareket ettiler. Allah için değil de insanlar için bir hayat yaşadılar. Toplumun beğenisini Allah'ın beğenisine tercih ettiler. İnsanlara şirin görünmeye çalıştılar. Velev bir dünya hayatı boyunca tüm dünya onun önünde diz çökmüş bile olsa, tüm dünya ona tabi olup, onun yolunda gitmiş olsa bile, herkes onu tanrı bilmiş ve ona kulluk etmiş olsa bile, herkes dünyada yoluna ölecek kadar onun sevmiş, onun önünde secdelere kapanmış olsa bile, onun ekonomik ve siyasal gücü dünyada dillere destan olsa bile, askeri ve silah gücü afakı tutmuş olsa bile, egemenliği, saltanatı, yasaları tüm dünyada uygulanır olsa, dünyada her istediğini yapabilir bir konumda olmuş olsa bile Allah'ın yargılaması sonucu cehenneme yuvarlanırken bir sineğin kanadı kadar bile bir değeri olmayacaktır. O zaman kendisini kurtaracak ne gücü kalmış, ne kuvveti, ne saltanatı, ne tanrılığı, ne kulları, ne alkışlayanları, ne secde edenleri, ne dostları, ne de yardımcıları kalmış.

Varsın şu anda ekonomik ve siyasal gücünden dolayı tüm dünya onun önünde eğilsin. Varsın şu anda kulları onu tanrı makamında görüp ona hamd etme adına, ona şükretme adına yasalarını uygulamaya koysunlar. Bilsinler ki yeryüzünde Allah'ın istemediği bir hayatı yaşayan, dünyada, dünyanın konumu gereği Allah'ın kendilerine tanıdığı fırsatlara aldanarak Allah'ı aldattıklarını, atlattıklarını zan-neden, bunun için de kendi kendilerine hayat programı yapmaya kalkışan bu insanlar yarın kendi kazandıkları ateşe yuvarlandıklarında anlayacaklar ki bu dünya gerçekten çok boşmuş.

Öyleyse gelin ey insanlar! Bu basit dünyayı alıp da bâkî âlemi kaybetmeyelim. Şu basit dünyanın ardına düşüp de, bir kısım dünya hesaplarıyla Allah'ı bir kenara bırakıp, Allah dostları mü'minleri bir kenara bırakıp kâfirleri, müşrikleri dostluk makamına çıkarmayalım. Şu anda güç kuvvet onlardadır, mal mülk onlardadır diye, izzet ve şeref onların kapısındadır diye onların velâyeti altına girip, onlarla birlikte hareket etmeye kalkışmayalım. Unutmayalım ki izzet ve şeref tümüyle Allah'a aittir.

Peki, acaba şu anda küfür içinde, şirk içinde, nifak içinde yaşayan bu kâfirlerin, bu münâfıkların hiçbir kurtuluş hakları yok mudur? Acaba bu insanlara kurtuluş kapılarının tamamı kapanmış mıdır? Hepten affedilmeyi kaybetmiş midir bu insanlar? Hayır. Şu anda her şey bitmiş değildir. Şu anda hayat bitmiş, kıyamet kopmuş ve tüm tevbe kapıları, dönüş fırsatları kapanmış değildir. Ama ölümün ne za-man geleceğini, kıyametin ne zaman kopacağını da bilmiyoruz. Bunu bilen sadece Allah'tır. Şu anda hayatımız devam ettiği sürece, nefeslerimiz devam ettiği sürece, gözlerimiz gördüğü, kulaklarımız işittiği sürece bilelim ki hepimizin dönüş imkânı elimizdedir. Allah bu imkânı bize lütfetmiştir. Münâfık da olsa kişi, kâfir de olsa şu anda hayatta olanların

imtihanları sürmektedir ve her an dönüş yolu, çıkış yolu açıktır. Bakın Allah diyor ki:

***146. "Ancak tevbe edenler, nefislerini ıslah edenler, Allah'ın kitabına sarılanlar ve dinlerine Allah için candan bağlananlar müstesnadır. Onlar inananlarla beraberdir. Allah mü'minlere büyük ecir verecektir."***

Kim tevbe edip dönerse. Güneş batıdan doğmadan, ölüm gelip çatmadan, yâni ya evrensel kıyamet kopmadan, ya da kişinin ferdi kıyameti dediğimiz ölümü onu yakalamadan önce kim tevbe edip Rabbine dönerse, Rabbinin istediği hayata dönerse, Rabbine kulluğa yönelirse. Önceki kıblesini değiştirirse. Nefsinin, şeytanın ve tâğutla-rın yörüngesinde günahlara doğru giderken bir anda yönünü Allah'a çevirirse. Allah'tan habersiz toplum için yaşadığı önceki hayatından, önceki küfründen, şirkinden, nifakından, isyanından vazgeçip Allah'ın istediği bir hayata yönelir; "Ya Rab!" derse. Affet Allah'ım! Kaçak kulun sana yöneldi derse. Yepyeni bir iman ve teslimiyet atmosferine girebilirse.

Ve durumunu ıslah ederse. Hayatını ıslah ederse. Halini dü-zeltir ve Allah'la barışabilirse. Allah'la arasını düzeltebilirse. İçlerindeki nifak hastalıklarını atıp, nifak ve toplum için yaşama pisliklerinden arınıp amellerini ve niyetlerini ıslah edip Allah'ın istediği bir hayatı yaşamaya yönelebilirse.

Allah'a da sarılırsa. Allah'a bağımlı olabilirse. Tüm sevgisini, kabulünü, reddini Allah'a bağımlı kılabilirse. Allah'a, Allah'ın kitabına, Allah'ın yoluna, Allah'ın dinine, Allah'ın Resûlüne Allah'ın hayat programına sımsıkı sarılıp O'na bağımlı, O'na ait olabilirse.

Ve dinini de Allah için ihlâslı hale getirirse. Dinde muhlisler olarak sadece duasını dâvetiyesini, kulluğumuzu ona yaparsa. Halis bir din sahibi, katışıksız bir din sahibi olursa. Din kişinin hayat programıdır. Din kişinin yaşam biçimidir. Öyle bir din yaşayacağız ki, öyle bir hayat programımız olacak ki o hayatın tümünde sadece Allah'ı dinleyecek ve başka şeyleri katıp karıştırmayacağız. Yâni hayatımızın bazı bölümlerinde Allah'ı, bazı bölümlerinde de başkalarını dinleyerek, hayatımızın bazı bölümlerinde Allah'ın yasalarını, bazı bölümlerinde de başkalarının yasalarını uygulayarak katışıklı bir din, şirket içinde bir hayat yaşamayacağız. Şirke düşmeyeceğiz. Yirmi dört saatimizin tümünü Allah'a ait kılacak, sadece O'nu dinleyecek ve sadece O'na kulluk yapacağız.

İşte eğer onlar böyle katışıksız bir din sahibi olurlarsa. Dinlerini karıştırmaz, dinlerini paramparça etmezler, hayatlarının tamamında Allah'ın hayat programının içine girerlerse. Yâni tanrılar sistemini reddeder, yalnız ve yalnız Allah'a kulluğa yönelmenin hesabını yaparlarsa.

Artık onlar mü'minlerle beraberdirler. Artık onlar mü'min olmuşlardır. Artık eski hayatları, eski dünyaları silinmiş, küfürleri, şirkleri bitmiştir. Yeter ki dönüş Allah için olsun. Allah onların tüm geçmişlerini sıfırlayacak, onları analarından doğdukları gündeki gibi tertemiz hale getirecektir.

***147. "Şükreder ve inanırsanız, Allah size niçin azab etsin? Allah şükrün karşılığını verir ve bilir."***

Evet eğer sizler şükreder ve iman ederseniz Allah size niye azap etsin de? Allah kullarına azap etmekten niye hoşlansın da? Sizler Rabbinize O'nun istediği biçimde iman eder, O'nun size sunduğu sayısız nîmetlerine karşılık nankörlük etmez, Allah'ın istediği bir hayatı yaşamaya yönelirseniz bilesiniz ki Allah size azaptan yana değildir. Çünkü azap inkâr ve nankörlüğün karşılığıdır. Rabbimizin azabı caydırıcılık özelliği taşımaktadır. Kullarını küfürden imana, nankörlükten şükre sevk etmek için Rabbimiz azabını gündeme getirmektedir. Bunlar hâsıl olduktan sonra Allah size azap etmekle ne kazanacak da? Rabbimize öyle yeryüzü melikleri gibi, yeryüzü kralları gibi, beni razı etseler de etmeseler de, benim istediğim şekilde hareket etseler de, benim istediğim şekilde yaşasalar da yaşamasalar da, ben mutlaka onlara azap edeceğim diye adâletsiz bir yasayı izafe etmek zulümlerin en büyüğüdür. Çünkü:

Allah Şakir ve Alîmdir. Eğer insanlar Allah'a Allah'ın istediği biçimde iman ederler, Allah'ın istediği biçimde şükrederek bir hayat yaşarlarsa kesinlikle bilsinler ki Allah onlar için Şakirdir. İfade ne kadar güzel değil mi? Allah Şakirdir. Kendisi zaten şükredilmeye lâyık yegâ-ne varlıktır ve de sonunda yaptıklarından ötürü sanki kullarına teşek-kür edendir Allah. Allah kullarına teşekkür ediyor. Buna karşılık kulların Allah'a nasıl bir kulluk yapması gerektiğini artık siz düşünün.

Muhakkak ki Allah Şekûr ve Alîmdir. Yâni sizler iyi amellere koşarken, salih ameller peşinde Rabbinizi razı etmeye çırpınırken birtakım kusurlarınız, eksiklikleriniz, hatalarınız ve sürçmeleriniz, falsolarınız olsa da unutmayın ki Allah Ğafûr'dur. Siliverir Allah onları, ka-ale almayıverir, yok farz ediverir, örtüverir üzerlerini, bağışlayıverir sizi. Bir de Allah Şekûr'dür. Şükredendir Allah. Yâni teşekkür edendir, yaptıklarınızı karşılıksız bırakmayandır, amellerinizi asla zayi etmeyendir.

***148. "Allah zulme uğrayan kimseden başkasının, kötülüğünü sözle bile açıklamasını sevmez. Allah işitir ve bilir."***

Rabbimiz zulme uğrayanların dışında kötü sözün açıkça söylenmesinden hoşlanmaz. Ancak zulme uğrayanlar bunun dışındadır buyuruyor Rabbimiz. Allah kötülüğün fiiline de sözcülüğüne de gazap eder. Allah kötülüğü asla sevmez. Ancak mazlum kişi, zulme uğrayan kişi bunun dışındadır. Zulme uğramış, hakları gasp edilmiş kimse kendisine zulmeden karşısındaki muhatabına karşı uğradığı o zulmü açıktan açığa ifade edip gündeme getirmesinde, karşısındakinin kötü sözlerine aynen karşılık vermesinde, feryad ü figan etmesinde bir vebal yoktur. Zalimin zulmünü de, zulme uğrayanın feryad-ü figanını da Allah bilmektedir.

Tabi yeryüzünde insanlara zulmeden, hak hukuk tanımayarak, din diyanet tanımayarak, Allah yasalarını, kitap sünnet yasalarını çiğneyerek yeryüzünde kendi arzularını kendi hırslarını tatmin için çırpınan insanlara karşı mü'minlere yol vardır diyor, Rabbimiz. Onları durdurmak, onların zulümlerine engel olmak, onların ellerini kırmak bir izin değil, emirdir. Zalimlerin zulümlerine engel olmak mü'minlerin tümüne bir emirdir. Nerede bir zulüm varsa, yeryüzünün neresinde Allah kullarına yönelik bir haksızlık söz konusuysa onu defetmek için mü'minler sürekli hareket halinde olmalıdırlar.

Değilse Allah korusun mü'minler sadece kendi ülkelerini, sadece kendi durumlarını görüp ben iyiyim, ben zulme maruz değilim, bizim durumumuz iyidir diyerek yan gelip rahat yataklarında yatamaz-lar. Geçtiğimiz dönemlerde ecdadımız yeryüzünün neresinde bir zulüm bir haksızlık söz konusu olmuşsa ülkelerinin zalimlerinden şikâ-yette bulunan insanların feryatlarını duymuşlarsa hemen onların imdatlarına gitmişler ve onları zalimlerin zulümlerinden kurtarmışlardır. Ecdadımız hem kendi toplumlarını ıslah etmişler, hem de çevrelerindeki zalimlerin burunlarını kırmışlardır. Rabbimiz Müslümanlara bu görevi yüklemiştir. Hem kendi toplumlarında Allah kullarına zulmeden, Allah kullarının kulluğuna engel olmaya çalışan zalimlere karşı hem de tüm yeryüzünde zulmeden insanlara karşı savaşmayı onları düzeltmeyi Müslümanlara bir hak ve görev olarak vermiştir, Rabbimiz.

***149. "Bir iyiliği açığa vurur veya gizler yahut bir kötülüğü affederseniz, bilin ki Allah da affedendir, güçlü olandır."***

Eğer hayrı açıklarsanız, yahut onu gizlerseniz, yahut da kötülüğü bağışlarsanız, affederseniz muhakkak ki Allah affedendir bunu da iyi bilin diyor, Rabbimiz. Anlıyoruz ki Rabbimiz mü'minlere kendi sıfatını hatırlatarak şahıslarına karşı kâfirlerin, müşriklerin yahudilerin yapabilecekleri kötülüklere karşı, saldırılara karşı sabırlı olmalarını, aftan yana olmalarını tavsiye ediyor. Onları Allah'a kulluğa kazandırabilmek için gizli veya aşikâr hep onlara iyilikte bulunmalarını, kötülüğe karşı kötülükte bulunmamalarını emrediyor.

Ey mü'minler, sizler Allah'a inanmış insanlarsınız. Sizler başkaları gibi olamazsınız. Sizler Rabbinizin sıfatlarıyla sıfatlanmak zorundasınız. Evet Müslüman daima aftan yanadır. Hele Müslümanlar Müslümanlara karşı daima af yolunu, barış yolunu tercih etmelidir. Lâkin az evvel de ifade edildiği gibi zulme uğrayan bir kimsenin maruz kaldığı zulmü ifade etme hakkı vardır. Ama bunu örter, affeder, hayrı gizliden gizliye veya açıktan açığa ifa ederse, yâni hayrı ilan ederse bilesiniz ki Allah affedendir.

***150,151. "Allah'ı ve peygamberlerini inkâr eden, Allah'la peygamberleri arasını ayırmak isteyen "Bir kısmına inanır, bir kısmını inkâr ederiz" diyerek ikisi arasında bir yol tutmak isteyenler, işte onlar gerçekten kâfir olanlardır. Kâfirlere ağır bir azab hazırlamışızdır."***

Muhakkak ki Allah'ı ve peygamberlerini küfredenler, örtenler, örtbas edenler. Allah'ı ve elçilerini örtüp gündemlerinden düşürenler. Allah'ı ve elçilerini reddedenler, tanımayanlar, inkâr edenler, Allah'a ve peygamberlere küfredenler. Allah'la elçilerinin arasını ayırmak isteyenler. Bazen Allah'ı kabul edip peygamberi reddetmek biçiminde, bazen Allah'ı da peygamberleri de reddetmek biçiminde, bazen da peygamberlerden bazılarını kabul edip bazılarını reddetmek biçiminde Allah'ı ve elçilerini inkâr edenler, Allah'a ve elçilerine Allah'ın ve elçilerinin istediği gibi iman etmeyenler, işlerine geldiği zaman Allah'a, işlerine geldiği zaman işlerine gelen peygambere iman ettiklerini iddia edenler diyorlar ki:

Biz bir kısmına inanır bir kısmını reddederiz. Bir kısmını kabul eder bir kısmını kabul etmeyiz diyerek böylece bu ikisi arasında bir yol tutmak istiyorlar bu adamlar. Yâni hayatlarında Allah'ın ve elçilerinin varlığını, varlık sebebini kendilerince yorumlamak istiyorlar alçaklar. Allah'ın ve elçilerinin getirmiş oldukları dini, getirmiş oldukları hayat programını kendilerince yorumlamak istiyorlar. Allah bir din göndermiş ve bu din "Elhamdü lillahi Rabbil âlemin" diye başlıyor, "minel cinneti vennas" diye bitiyor. Evet Allah'ın dini, Allah'ın kitabı ve o kitabın pratiği olan, tebyini olan Resûlünün sünnetiyle tamamlanmıştır. Ama kâfirler o dini kendilerince yorumlayıp algılamak istiyorlar. Halbuki Allah'ın dinine göre Kur'an'da ismi geçen tüm peygamberlere inanmak zorundayız. Hayatları yasal olarak Kur'an'da anlatılmış, örneklenmiş tüm peygamberlerin örnekliliğini kabul etmek zorundayız. Çünkü yasal olarak Allah bu kitabında onların hayatlarını bize haber vermiştir. Onların tümünün örnekliğine iman onları bize anlatan Allah'a demektir.

Yâni bu bir iman konusudur, iman gereğidir. Peygamberlerden bir kısmına iman edip bir kısmını reddetmek küfürdür. Ben Allah'a inanırım ama peygamberlere ya da falan peygambere inanmam demek küfürdür. Veya peygamberin hayattaki peygamberlik misyonunu, peygamberlik örnekliğini reddetmek de küfürdür. Ben Allah'a inanırım ama peygamberin bize sadece Allah'ın mesajını, Allah'ın âyetlerini bize ulaştırmanın dışında başka hiçbir özelliğinin olmadığına inanırım. Peygamberin varlığı, misyonu sadece kitabı bize ulaştıran bir postacıdan öteye geçemez. Onun hayatı, onun yapıp ettikleri beni bağlamaz. Ben onun örnekliğini kabul etmek zorunda değilim demek de küfürdür. Bu peygamberin varlık sebebini reddetmektir.

Evet, Allah'la Resullerinin arasını ayırmak küfürdür. Allah'a evet, Allah'ın kitabına evet ama peygambere hayır demek küfürdür. Tıpkı kitabın bir kısmına evet ama bir kısmına hayır demek gibi. Veya meselâ Fâtiha'yı kabul edip Bakara'yı reddetmek, Bakara'nın 280 âyetini kabul edip 6 âyetini kabul etmemek, Âl-i İmrân'ın yarısını kabul edip yarısını reddetmek, Mâide'ye

hoşuma gitmiyor demek, En'âm'a olmadı demek, Enfâl bu devirde geçerli olamaz, çünkü orada savaştan, ganîmetten söz ediliyor, bu devirde böyle şeylerin yeri yoktur demek, Nisâ'daki miras âyetlerini, yahut birden fazla kadınla evlenme ruhsatını bu devirde asla kabul edemem demek küfürdür.

Yâni böyle bir orta yol tutarak işine gelen âyetleri kabul edip işine gelmeyenleri reddetmeye hiç kimsenin hakkı yoktur. Veya peygamber (as)'in şu şu işleri, şu şu yönleri kabul ama şu şu yönlerini beğenmedim. Peygamberin Mekke'deki dönemi tamam ama Medine'-deki dönemi hoşuma gitmedi demeye hiç kimsenin hakkı ve selahi-yeti yoktur. Bu din Allah'ın dinidir. Bu dini koyan Allah'tır. İslâm'ı, dini Allah'ın koyduğu gibi, Allah'ın istediği gibi kabul etmeyenler âyetleri seçiyorlar, peygamberleri seçmeye çalışıyorlar, peygamberin sözlerinden, peygamberin sünnetinden işlerine gelenleri gelmeyenleri seçiyorlar, şunlar şunlar tamam ama şunlara şunlara hayır diyorlar. Kimileri diyorlar ki efendim İslâm gerçekten çok güzel bir ahlâk yasası belirlemiş, vazetmiştir. Binaenaleyh İslâm'ın ahlâk yasalarını alalım ama İslâm'ın siyasetini reddedelim.

Veya İslâm'ın namazını kabul edelim ama hukukunu reddederiz. Veya İslâm'ın orucunu, haccını kabul edelim ama ekonomik düzenlemelerini reddedelim. İslâm'ın temizlik yasalarını kabul edelim ama eğitim yasalarını reddedelim. Veya İslâm'ın ölüm ötesi hayatla ilgili haberlerini bu devirde kabul etmek mümkün değildir. Veya ölüm ötesi anlayışını kabul deriz ama yaşadığımız bu dünya hayatıyla ilgili yasalarını kabul edemeyiz. İslâm'ın hayatımıza karışmasını kabul edemeyiz diyenlerin tamamı kâfirdir. Kendilerinin istediği gibi bir dine, kendi hevâ ve heveslerine uygun bir hayat programına evet, ama Allah ve Resûlünün istediği bir dine, bir hayat programına evet diyenlerin tamamı kâfirdir.

Evet yahudiler diyorlar ki biz Mûsâ'yı kabul ederiz Ama Îsâ'yı ve Muhammed (a.s)'ı kabul etmeyiz. Hıristiyanlar diyorlar ki biz Îsâ'yı ve Mûsâ'yı kabul ederiz ama Muhammed (a.s)'ı asla kabul etmeyiz. Müslümanlar da diyorlar ki biz Adem (a.s) dan buyana Mûsâ'yı, Îsâ'yı, Muhammed (a.s)'ı ve tüm peygamberlere iman ederiz. Biz peygamberlerin arasını ayırmayız. Aslında biz Mûsâ'yı ve Îsâ'yı kabul ederiz diyen yahudi ve hıristiyanlar doğrusu bu peygamberlere de Allah'ın istediği bir imanla iman etmiyorlardır. Çünkü Allah'ın istediği şekilde olmayan bir imana iman denmez. Veya başka bir ifadeyle bu konuda iman mutlak sûrette bir kitaba müstenit olmalıdır.

Şu anda ellerinde kitap olmayan, kitaplarına ve peygamberlerine olmadık iftiralarda bulunmuş, kitaplarını tahrif edip hayatı düzenleme özelliğini bozmuş, İlâhi kitap olma vasfını değiştirmiş, peygamberlerinden kimilerini öldürüp kimilerine olmadık işkencelerde bulunmuş bu adamlar kalkacaklar ve diyecekler

ki biz Mûsâ'ya iman ediyoruz, biz Îsâ'ya inanıyoruz ama Muhammed (a.s)'ı reddediyoruz desinler, bu zaten baştan bâtıldır.

Evet yahudiler ve hıristiyanlar böyledir. Bizim içimizde de şu anda dini parçalayanlar, hayatı parçalayanlar ve hayatın bazı bölümlerinde Allah'ı bazı bölümlerinde de kendi hevâ ve heveslerini, ya da Allah'tan başkalarını dinlemeye çalışanlar. Bazen Allah'a bazen da başkalarına kulluk edenler. İmanı parçalayanlar, kitabı parçalayanlar, ahlâkı, siyaseti, hukuku, ekonomiyi parçalayan, bunları Allah ve Resûlünün istediği şekilde değil de kendi hevâ ve heveslerine göre yorumlamaya çalışan, yaşadıkları hayatın programını Allah ve Resûlüne sormadan kendi kendilerine belirlemeye çalışan, Allah'ı, Allah'ın kitabını, Allah'ın elçilerini reddeden, işlerine geldiği zaman Allah ve Resûlüne, işlerine gelmediği zaman da kendi hevâ ve heveslerine müracaat edenler de Allah ve elçilerinin arasını ayıranlardır. Ve böyle yapanlar:

İşte bunlar gerçek kâfirlerdir. İşte hak kâfirler bunlardır. Ve onlara alçaltıcı bir azap vardır. Evet Allah'a hayır diyen, peygamberlere hayır diyen, Rasulullah'a hayır diyenler, Allah'ı ve Resûlünü hayatlarına karıştırmayanlar, Allah'la elçilerinin arasını ayıranlar, dini parçalayanlar, hayatı parçalayanlar, peygamberin hayatını parçalayıp işine gelenleri kabul edip işine gelmeyenleri reddedenler gerçek kâfirlerdir. Ve böyle kimseler için dünyada alçaltıcı bir azap, âhirette de acımasız, tam kendi hayatlarına uygun bir azap onların olacaktır.

***152. "Allah'a ve peygamberlerine inanıp, onlardan hiçbirini ayırmayanlara, işte onlara Allah ecirlerini verecektir. O, bağışlar ve merhamet eder."***

Allah'a Allah'ın istediği biçimde iman eden, Allah'ın yegâne Rab, Melik ve İlâh olduğuna iman eden, Allah'ın kitap ve elçiler göndererek hayata karıştığına iman eden, kendisine kulluk yapılmaya lâyık tek mâbud olduğuna iman eden, elçilerine de yine Allah'ın istediği biçimde inanan, elçilerinin arasını ayırmayan, kitabı parçalamayan, âyetlerin tümüne iman eden mü'minlere gelince işte onların ecirlerini Allah verecektir. Allah onları bağışlayıp rahmetiyle muamele edecektir. Çünkü onlar Allah'a Allah'ın istediği biçimde iman etmişlerdir. Kitaba ve peygambere Allah'ın istediği şekilde iman etmişler, kitabı ve peygamberi hayatlarında bağlayıcı bilmişlerdir. Hayatlarını kitap ve peygamber kaynaklı yaşamaya çalışmışlardır.

Evet o mü'minler daha önceki kitaplara da evet diyen, bu önceki kitapların pratik değerlerinin Kur'an'da ifade edildiği şekliyle inanırlar. O mü'minler önceki peygamberlerin tümüne inanırlar ama yasal olarak Kur'an'da

anlatıldığı şekliyle o peygamberlerin hayatlarının yasal ve hatasız olduğuna iman ederler.

İşte her çeşidiyle kâfirlerin mü'minlerden ayrıldıkları nokta burasıdır. Mü'minlerin kâfirlerden Allah'ı, dini, peygamberi değerlendirme noktasında, hayatı değerlendirme noktasında ayrıldıklarını anlıyo-ruz buradan. Her ne kadar kâfirlerle ciddi bir hesaplaşmanın yaklaştığı şu günlerde kâfirler mü'minlerle aralarında bir farkın olmadığını, onların da mü'minler gibi cennete gideceklerini söylemeye ve böylece mü'minlerin kendilerine karşı başlatacakları bir özgürlük savaşını geciktirmeye çalışsalar da bu âyetlerle yakından tanışan mü'minler inşallah onların bu yutturmacalarına aldanmayacaklardır.

İnşallah Rabbimizin bu âyetlerin bilincine eren Müslümanlar kendileriyle bu kâfirlerin asla bir ortak yönlerinin olmadığını, kâfirlerle kendilerinin tamamen ayrı olduklarını ve asla dostça bir hayat yaşamalarının mümkün olamayacağını, dinlerinin yollarının tamamen ayrı olduğunu, birisinin cennete ötekisinin de cehenneme gideceğini anlayacaklar ve onlarla hesaplaşmadan geri durmayacaklardır.

Bundan sonra Rabbimiz bu ehl-i kitabın Rasulullah Efendimize karşı tavırlarından söz edecek. Tıpkı öncekilerin Allah elçilerine karşı takındıkları tavırlarına benzer tavırlar takınarak Allah'ın Resûlünü uğraştırmaya çalıştıklarını anlatacak. Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz şöyle buyuruyor:

***153. "Ey Muhammed! Kitap ehli, senin kendilerine gökten bir kitap indirmeni isterler. Mûsâ'dan bundan daha büyüğünü istemişlerdi ve "Bize Allah'ı apaçık göster." demişlerdi. Zulümlerinden ötürü onları yıldırım çarpmıştı. Belgeler kendilerine geldikten sonra da, buzağıyı İlâh olarak benimsediler, fakat bunları affettik ve Mûsâ'ya apaçık bir hüccet verdik."***

Peygamberden gökten kendilerine bir kitap indirmesini isti-yorlar. Cahil adamlar dikkat ederseniz peygamberi Allah'la karıştırıyorlar. Allah'tan istenmesi gereken şeyleri peygamberden istiyorlar. Kitabın vahiy halinde Cibril tarafından peygambere indirilişine güvenemiyorlar da yazılı olarak, levhalâr halinde gözleriyle görebilecekleri, elleriyle dokunabilecekleri bir kitap halinde indirilmesini istiyorlar. Yâni Allah'a ve peygambere güvenmiyorlar da, Allah'ın yeryüzündekilerin hayatına karışmak üzere içlerinden birisini sözcü seçip ona vahiy göndermesine itimat edemiyorlar da peygamberliği bizzat kendilerinde denemek istiyorlar.

Çünkü dikkat ederseniz kitabın kendilerine indirilmesini isti-yorlar. Bunu isteyenler yahudilerdi. Gelmişler Rasulullah Efendimizden gökten kendilerine bir kitap indirmesini istiyorlardı. Ne olacaktı böyle gökten bir kitap indiğinde?

İnanacaklar mıydı o zaman? Hayır kesinlikle yine inanmayacaklardı. Peki dertleri neydi bu adamların? Tüm dertleri iman etmemek için sebepler bulmak ve peygamberi sıkıştırıp zor durumda bırakmaktı adamların. Baktılar ki Kur'an âyetleri karşısında pilleri bitti, diyecek bir şey bulamadılar, peygamber (a.s) karşısında sıfırı tükettiler. Vahiy karşısında dikiş tutturamayınca olur olmaz şeyler söylemeye, abuk sabuk şeyler istemeye başladılar.

Peygamberin sahasının dışında, misyonunun dışında ondan bir şeyler isteyerek onu sıkıştırmayı denediler. Değilse bunların iman etmeyişleri delillerin azlığından, ikna olmayışlarından filan değildi. Çünkü bu adamlar Allah'ı tanıyan, Allah'ın hayata karıştığını bilen, Allah'ın elçilerini tanıyan, Allah'ın elçilerine melek vasıtasıyla kitaplar gönderdiğini bilen insanlardı. Ama yine de hainliklerinden istiyorlardı bunu. Yâni bu adamlar Allah istemedikçe, Allah'ın izni olmadıkça pey-gamberin kendi başına gökten bir kitap indirmesinin asla mümkün olmadığını kendileri de biliyorlardı. Bakın En'âm sûresinde de Rabbi-miz bunların iman etmeyişlerinin sebebini şöylece açıklıyordu:

***"Eğer sana kağıt üzerine yazılmış bir kitap indir-seydik de onlar elleriyle onu tutmuş (Ona dokunmuş) ol-salardı, yine de inkâr ediciler: "Bu apaçık büyüden başka bir şey değildir, derlerdi."***

(En'âm 7)

Kâfirlerin hakkı kabule yanaşmamalarının sebebini açıklıyor Rabbimiz. Kibir ve inat. Kibirleri ve iğrenç inatları yüzünden onlar bu kitabı reddediyorlar. Kibirleri ve inatları yüzünden kitabın âyetlerine karşı ilgisiz davranıyorlar. Eğer Cenâb-ı Hak bu kitabı peygamberine onların gözleriyle göremedikleri bir yolla, vahiy yoluyla değil de elleriyle dokunabilecekleri, gözleriyle görebilecekleri kağıtlar halinde indirmiş olsaydı yine de bu gerçeği kabul etmezler, bu apaçık bir büyüdür derlerdi. Kibirleri, inatları ve cehaletleri galebe çalar yine de iman etmezlerdi. Öyleyse ey peygamberim, ve ey peygamber yolunun yolcusu mü'minler, bunu bu adamlara çok görüp yadırgamayın. Çünkü:

Bunlar, bu adam olmadıklar Mûsâ (a.s) dan bu senden iste-diklerinin daha büyüğünü istemişlerdi. Arkadaşlar bu ifadesiyle Rab-bimiz sevgili peygamberine ve biz Müslümanlara teselli veriyordu. Ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcusu Müslümanlar, sizler bu adamların bu cins tavırları karşısında kafanızı yormayın, takmayın onları kafanıza. Üzülüp, sıkılıp da onlara cevap vermeye çalışmayın. Sizler Allah'ın istediği, vahyin istediği şekilde yolunuza devam edin. Vahye teslimiyetiniz ve kulluğunuza devam edin. Onlar ne derlerse desinler, ne günah işlerse işlesinler. Unutmayın ki onlar bu yaptıkla-rını sadece şimdi sizlere karşı değil, daha önce peygamberleri Mûsâ (a.s)'a karşı da yemişlerdi. Mûsâ'ya da aynen şöyle demişlerdi:

Ey Mûsâ bize Allah'ı açıkça göster. Biz açıkça Allah'ı görmedikçe, bize O'nu açıkça göstermedikçe sana ve Rabbine asla inanmayacağız demişlerdi. Allah'ın elçisine karşı materyalistçe bir tavır takınmışlardı. Evet dünkü

yahudi’nin Allah’ı görmeden inanmayız sözü sanki bugünkü pozitivizm denen bilimciliğin yaygınlaştırılması. Deneye girip çıkmayana inanmaz adam.

Günümüzde pozitivist kâfirlerin de aynı şeyleri söylediklerine şahit oluyoruz. Laboratuvar deneylerine konu olmayan şeylere inanmayız diyorlar. Ve bugün bunu söyleyenler de zirvede bir düşünceye sahip olduklarını iddia ederler. Halbuki bu âyetle birlikte bu zavallıların ne kadar basit bir akıl yürütmeden bile mahrum olduklarını görüyoruz. Bundan dört bin yıl önce de İsrail oğullarının seçkinlerinin dediklerinin aynısını söylüyorlar.

Demek ki yeni bir şey değil bu materyalist felsefenin insanlığa sunduğu mesaj. Bunlar maddeden başka bir şey tanımayan, gözlerine batmayan bir şeye inanmayan, gayba inanamayan insanlardır. Bunlar tıpkı sopasız yürüyemeyen körlere benzerler. Tapacakları mâbutlarını elleriyle tutmak, yoklamak isterler. Yâni tapmak için cisim ararlar, putlar ararlar. Bulamazlarsa yaparlar, ondan imdat beklerler. Çünkü insanlarda ibâdet hissi doğuştan vardır, tapacaklardır bir şeylere. Hiç olmazsa bir öküz veya öküzün altındaki bir buzağıyı ararlar. Sanki İsrail oğullarının kavgası tam da bizi buluyor anlamına gelecek. Aynen onlar gibiyiz. İşte bizim piyasa, işte İsrail oğullarının durumu:

Evet Kur’an’ın başka yerlerinde detayını görüyoruz ki bunlar biz Allah’ı açık açık görmedikçe kesinlikle inanmayacağız ey Mûsâ! diye tutturunca rivâyetler gösteriyor ki Hz. Mûsâ bunlardan, kendi içlerinden yetmiş kişiyi seçip kendisiyle birlikte Tur’a göndermelerini istedi. Araf sûresinin 55. âyeti bunların sayısının yetmiş kişi olduklarını anlatır. Hz. Mûsâ kavmin seçtiği bu yetmiş kişiyle beraber Tûr’a gitti. Bunlar arkadaşları namına Hz. Mûsâ’nın Allah’la konuşmasına şahit olacaklardı. Bu yetmiş kişi burada Cenâb-ı Hakk’ın Hz. Mûsâ ile konuşmasına şahit oldukları halde, hayır bu yetmez ey Mûsâ! Senin Rabbini açık açık gözlerimizle görmedikçe inanmayacağız! dediler. Sonra:

Zulümlerinde ötürü, haddi aşmalarından, yapmamaları gerekeni yaptıklarından, istenmemesi gereken bir şeyi istediklerinden, bulunmamaları gereken bir konumda bulunmalarından ötürü onları yıldırım çarpmıştı. Sa’ika; yıldırım veya bir ateş, veya "Geberin!" diye bir sesti. Her şey olup bitmişti. Hepsi ölmüşlerdi. Sanki alın öyleyse Allah’ı ancak böyle görebilirsiniz dercesine Allah onların tamamını öldürüverdi. Hz. Mûsâ ağlamaya başlamıştı: “Ya Rabbi! Sen kavmimin seçkinlerini öldürdün! Şimdi ben onların yanına varınca ne diyeceğim?” diye yalvarıp yakarınca Allah onları tekrar diriltmişti. Sonra:

Sonra yine kendilerine Allah’ın apaçık Beyyine’leri, apaçık mucizeleri, âyetleri geldikten sonra, Allah’ın apaçık âyetlerini gördükten sonra yine de bu adamlar tuttular Hz. Mûsâ kısa bir süre vahiy almak için yanlarından ayrılıp Tûr’a gidince Allah’ı ve peygamberi unutup buzağıya tapındılar.

Denizi geçtikten kısa bir süre sonra kitap vermek için Cenâb-ı Hak Hz. Mûsâ'yı Tur dağına çağırdı. Bakın bu adamlar Allah'ı biliyorlardı, Allah'ın gücünü görmüşlerdi, Firavunun zulmünü görmüşler, Allah'ın kendilerini onun zulmünden nasıl kurtardığını görmüşler, denizin yarılıp kendilerinin sağ salim karşıya geçerlerken düşmanlarının nasıl boğulduklarını gözleriyle görmüşler. Yine bu adamlar peygamberi tanımışlar, peygamberin ne için ve nereye gittiğini bilmişlerdi ama yine de zalimliklerini ortaya koyuyorlardı.

Dediler ki; "Yahu nereye gitti bu Mûsâ? Eğer bir Allah aramaya gitmişse birlikte arasaydık! Bizler onun yokluğuna dayanamayız! Onsuz biz kime sığınacağız? Onsuz hayatımızı neyle dolduracağız? Olmaz, biz onsuz yapamayız, edemeyiz!" diyerek yanlarındaki mücevherlerini eriterek buzağı şeklinde bir put yapıp Peygamberden boşalan hayatlarını onunla doldurmaya kalktılar. Allah onları ineğe tapınmaktan kısa bir süre önce kurtardığı halde, onlar tekrar buzağıya dönerek zalimlerden oldular.

Bir de üstelik bunlar ineğe de tapamıyorlardı. Çünkü Mısırdaki efendileri ineğe tapıyorlardı. Bunlar halâ köleliği içlerinde taşıdıklarından efendilerinin taptıklarına tapamıyorlar da ineğin küçüğüne yâni buzağıya tapınmaya çalışıyorlardı. Çünkü inek egemen güçlerin, efendilerinin tanrısıydı. Köleler ise daha küçüğüne tapabileceklerdi. Efendileri onları öyle eğitmişlerdi. Firavunun eğitim sistemi bunu gerektiriyordu. Sizler kölesiniz denmişti kendilerine. Sizler az gelişmişsiniz, sizler güçsüzsünüz denmişti kendilerine yıllar yılı. Firavunun eğitiminde yetişen bu insanlar hiçbir zaman efendilerine kafa tutma cesaretini kendilerinde bulamazlardı. Onların yaptıklarını yapma cesaretini de kendilerinde bulamazlardı. Onlar için hayat daima efendilerini taklit ve efendilerinin yolunda olmaktı. Efendilerinin yaşadıkları bir hayata yüz yıl sonra ulaşmak bile onlar için bir şerefti.

Bütün bunlara rağmen biz yine de onları affettik ve Mûsâ'ya Sultan-ı Mübîn verdik. Mûsâ (a.s)'a Suhuf verdik, Tevrat verdik, Fur-kan verdik.

***154. "Söz vermelerine karşılık Tur dağını üzerlerine kaldırdık ve onlara: "Kapıdan secde ederek girin." dedik, "Cumartesileri aşırı gitmeyin." dedik, onlardan sağlam bir söz aldık."***

Rabbimiz bu bölümde İsrail oğullarından aldığı ahdi ve bu ahdi onlardan alış şeklini anlatıyor. Biz onların üzerlerine dağı kaldırmıştık. Allah'ın sonsuz güç ve kudreti karşısında dağ da kim oluyormuş? Dağı kaldırmış onların başları üzerinde, tıpkı yağmurdan korunmak isteyen kimsenin şemsiyeyi başının üzerinde kaldırdığı gibi. Anlıyoruz ki bu adamlar öyle kolay kolay Allah'a söz vermeye yanaşmayan bir toplum. Allah böyle bir dağı üzerlerine kaldırarak zor altında kendilerinden mîsak alıyordu. Kendilerine vereceği ahdin ve kendilerinden alacağı sözün ciddiyetini kendilerine göstermek için Rabbimiz böyle bir yol takip ediyor anlıyoruz.

Dağı kaldırıyor onların üzerlerine ve onlar yattıkları yerden bakıyorlar, acaba Allah bizimle dalga mı geçiyor diye. Ama onlar bu işin bir dalga geçme olmadığını, bilâkis neredeyse o dağın üzerlerine düşeceğini başlarına kapaklanacağını zannediyorlar, anlıyorlar. Yâni işin ciddiyetini kavrıyorlar. Âyetin sonunda diyor ki Rabbimiz:

Peki acaba böyle ciddi bir ortamda Allah'ın onlardan aldığı ahit neydi? Hangi konuda söz almıştı Rabbimiz onlardan? Araf sûresi bu ahdin mahiyetini şöyle anlatır:

***"Size verdiğimiz kitaba kuvvetlice tutunun ve içinde olanları zikredip hatırlayın ki kurtuluşa eresiniz"***

(A'râf 171)

Size verdiğimiz kitabı alın ve ona kuvvetlice tutunun. Kitaba sımsıkı sarılın. Kitaba bütün ciddiyetinizle, bütün gayretiniz ve himmetinizle sarılın. Kitaba böyle yarım elle değil, işin bir ucundan değil, tümüyle sarılın, tüm hayatınızla sarılın. Gecenizle gündüzünüzle, işinizle aşınızla, kadınınızla erkeğinizle, çoluğunuzla çocuğunuzla her şeyinizle kitaba sarılın. Onda olanları zikredin. Kitabın içindekileri gündem edinin. Kitabı gündem maddesi olarak alın ve algılayın. Gündeminizi onunla belirleyin. Onu program yapın. Hayat programınızı ondan alın. Yaşadığınız hayatın temel ölçüsü yapın kitabı. Kitabı sadece mücerret sevap maksadıyla okunan bir kitap durumuna düşürmeyin. Onu anlamak ve onunla hayatınızı düzenlemek üzere onunla ilişki kurun. Kitapla böylece bir ilişki gerçekleştirin ki muttakilerden olasınız, takvaya ulaşasınız.

Sadece İsrail oğullarına değildir bu hitap. Bize de verilmiştir kitap. Öyleyse biz de kitaba böylece sarılacağız. Demek ki biz de Allah'ın bize gönderdiği kitaba sımsıkı kuvvetlice tutunmak zorundayız. Bunun birinci boyutunu az evvel demeye çalıştım. İkinci boyutu da kuvvetli mü'minler olarak kitaba tutun demektir bunun mânâsı. Kavî mü'minler olarak, kuvvetli mü'minler olarak kitaba sarılın. Yâni iman kuvvetini, amel kuvvetini, ahlâk kuvvetini gündeme getirerek bu kitaba sarılın. Çünkü imanla, amelle, ahlâkla desteklenmeyen bir tutuş kuvvetli bir tutuş değildir. Hayatta tatbik gerçeğiyle desteklenmeyen bir tutuş, ciddi bir tutuş değildir. Hayatta tatbik edilmeyen, hayatta yaşanmayan bir kitap, kitap olarak korunma özelliğini kaybedecektir.

Bireysel hayatla, aile hayatıyla, toplum hayatıyla, ekonomik hayatla, siyasal hayatla hukukla ve tüm hayat programlarıyla destek-lenmeyen bir tutuş gerçek bir tutuş değildir. Meselâ düşünün ki şu anda toplum olarak, Müslümanlar olarak kitapla diyalog kursak, gece gündüz kitabın âyetlerini okuyup anlasak ama anladığımız bildiğimiz bu âyetleri bireysel hayatımızda, aile hayatımızda, hukuk hayatımız-da, ekonomik hayatımızda, toplum hayatımızda uygulamıyorsak, bu âyetlerin istediği bir hayatı yaşamıyor ve

hayatımızı onlarla düzenle-miyorsak o zaman biz ne o kitaba inanmış sayılırız ne de o kitaba kuvvetlice tutunmuş sayılırız.

Yâni inandığımız, okuduğumuz, anladığımız kitabın âyetleri hayatımızda görüntülenmiyorsa, hukukumuzda bu kitabın etkisi görül-müyorsa, kılık kıyafet konusunda bu kitap kendini hissettirmiyorsa, ekonomide etkili değilse, kılık kıyafet bu kitabın âyetlerine göre şekillenmiyorsa, kazanmamız harcamamız bu kitabın istediği biçimde şekillenmiyorsa, evimiz, eğitimimiz, amellerimiz bu kitaba göre şekillenmiyorsa, yâni ortada kitaba dayalı görünür bir hayat yoksa, bir görüntü, bir eylem, bir amel bir aksiyon yoksa, bu iman Allah'ın istediği bir kitap imanı olmadığı gibi bu tutuş da Allah'ın istediği bir tutuş değildir. Çünkü Allah'ın istediği tutuş kuvvetle iman kuvvetiyle, amel kuvvetiyle uygulama kuvvetiyle bir tutuştur. İşte Rabbimiz İsrail oğullarını konu edinen bu âyetinde bizlerden kitabına böyle bir tutuş istemektedir.

Anlayabildiğimiz kadarıyla İsrail oğulları Sina çölünde. Kendilerine Allah tarafından bir emir veriliyor. Bu emir çöl ortamından farklı bir ortama girmeyle ilgili bir emirdi. Kur'an'ın başka yerlerinde anlatıldığına göre ya ısrarla kendileri bunu istedikleri için ya da Rabbimiz bunları böyle bir imtihana tabi tutmak için istiyordu bunu onlardan. Tîh sahrasından çıktıktan sonra bir şehre girmelerini bir şehri fethetmelerini istemişti Allah onlardan. Hangi karye bu? Burada adı verilmemiş. Allahu âlem Filistin'e doğru giderlerken o istikâmette bir şehirdi bu. Filistin yolu üzerinde bir karye. Arz-ı Mev'ud'a gitmelerini sağlayacak bir şehrin girişi. Veya Kudüs'ün fethini istemişti Allah onlardan. İşte bir şehir ki o şehre girmeleri istenmiş. Diyor ki Rabbimiz şu kente girin! O şehrin kapısından girerken de, şehre giriş eylemini gerçekleştirirken de secde ederek girin. Yâni bu nîmetleri ve zaferi size nasip ettiğimden dolayı bana sücceden girin. Secdeyi biliyoruz. meleklerin Hz. Ademe secdeleri niteliğinde bir secde. Boyun eğmek anlamında; "tamam ya Rabbi! Senin istediğin gibi ya Rabbi! Bu şehirde biz ancak senin istediklerini ister, senin istemediklerinden de biz nefret ederiz! Bu gerçeği kabul ediyoruz!" biçiminde bir secdeydi bu.

Ve yine onlara dedik ki cumartesi yasağına riâyet edin. Kendinizin söz verdiğini cumartesi yasasını çiğnemeyin. Bu konuda uzun uzun Arâf'ta anlatılır. Böylece onlardan sağlam mîsâk da almıştık. İşte:

***155. "Sözleşmelerini bozmaları, Allah'ın âyetlerini inkâr etmeleri, peygamberleri haksız yere öldürmeleri, "Kalplerimiz perdelidir." demelerinden ötürü Allah, evet, inkârlarına karşılık onların kalplerini mühürledi, onun için bunların pek azı inanır."***

Nedenmiş o? Niye gazaba uğramışlar bu adamlar? Neden zillet ve meskenet damgası vurulmuş onlara? Çünkü onlar Allah'la sözleşmelerini bozmuşlar, Allah'a verdikleri ahitlerini yerine getirmemişler. Sonra onlar Allah'ın âyetlerini küfrediyorlar, Allah'ın âyetlerini örtüyorlar, örtbas edip, gündemlerinden düşürüp açığa çıkarmıyorlardı.

Allah’ın iki tür âyeti vardı. Biri metluv âyetler ötekisi de meşhut âyetler. Farklı ifade edersek birisi kulağa hitap eden işitsel âyetler dediğimiz şu elimdeki Kur’an’ın âyetleri. Ötekisi de göze hitap eden görsel dediğimiz şu kâinatta Allah’ın serpiştirdiği kendi varlığına alâmet ve nişane kıldığı ay gibi, güneş gibi, gece ve gündüz gibi, bulut ve rüzgar gibi, insan, hayvan, ağaçlar, bitkiler gibi âyetler. İşte bu adamlar bunları küfrediyor, örtüyor, örtbas ediyorlar, kamufle ediyorlar, halkın gözünden kulağından saklıyorlardı. Yâni gündeme getirmiyor, gündemlerinden kaldırıp onlarsız bir hayat programı yapmaya çalışıyorlardı.

¬ ***"Ve de Peygamberleri haksız yere öldürüyordular."***

Peygamberleri haksız yere öldürmek. Peki acaba haklı yere Peygamber öldürülür mü ki Rabbimiz burada haksız yere Peygamberleri öldürüyorlardı buyurmuş? Anlayabildiğim kadarıyla bunu şöylece özetleyelim inşallah:

1- Bazen bâtıl işleyen, bâtıl iş yapan birisi, onu hak zannıyla yapabilir. Onun yapılması gereken bir hak olduğunu zannettiği için veya o konuda bilgisiz olduğu için doğru zannıyla, hak zannıyla o işi yapabilir. Ama bu iş, bu Peygamber öldürme işi onların kendi inançlarına ve zanlarına göre de hak olmayan, haklı olmayan bir işti. Bunu biliyorlardı, bunun çirkinliğini biliyorlar, yapmamaları gerektiğini biliyorlar ama yine de yapıyorlardı bu işi. Bir böyle anlıyoruz.

2- Eğer Cenâb-ı Hak burada haksız yere sözünü kullanmayıp da sadece Peygamber öldürdükleri için onları zemmetmiş olsaydı o zaman: "O peygamberleri gerçekten öldüren Allah değil mi?" diyerek itiraz edebilirlerdi. Yâni öldüren sen değil misin ya Rabbi? diye bir mantık oyununa girebilirlerdi. İşte Cenab-ı Hak burada kendi öldürmesinin hak olduğunu, bunlarınkinin ise haksız olduğunu vurgulamak istemiştir diyoruz, Allahu âlem.

Öyleyse hak öldürme, haklı öldürme öldürmeyi gerekli kılan bir öldürmedir. Rasulullah Efendimizin şu hadisi bunu anlatır:

***"Şu üç durumun dışında bir müslimin kanı helâl değildir. İman ettikten sonra tekrar küfre dönen kişi, muhsan iken (evli iken) zina eden kişi ve haksız yere adam öldüren kişi."***

Bu adamlar peygamberleri öldürüyorlardı. Hem öyle öldürüyorlar ki sabah öldürüyorlar akşam hiçbir şey yokmuş gibi ellerini kollarını sallaya sallaya hayatlarına devam ediyorlar. E, şimdi de aynı ya! Fiziki anlamda bizzat öldürme yok ama fikri anlamda öldürmeler bugün de aynen devam etmektedir. Bugün de insanlar peygamber öldürüyorlar. Bugün de insanlar insan

öldürüyorlar. Meselâ kürtaj yoluyla her gün binlercesi öldürülüyor ama herkes her gün elini kolunu sallaya sallaya hiçbir şey yokmuş gibi hayatına devam ediyor. Yâni bugün de her gün binlerce insan öldürülüyor, ama insanlar hiçbir şey olmamış gibi yine de işlerine aşlarına rahat gidip gelebiliyorlar.

Bununla birlikte şunu da diyeceğiz: Peygamberi öldürmek iki türlüdür tabii:

1- Bizzat peygamberin vücudunu ortadan kaldırmak şeklinde bir öldürme.

2- İkincisi de peygamberi kendi başına bırakmak, onunla, onun getirdiği mesajla, onun hayatıyla, onun uygulamalarıyla, onun sünnetiyle ilgiyi, alâkayı kesmek biçiminde öldürmek. Peygamberin öldürülüşüne göz yummak şeklinde öldürmek. Onun dindeki misyonunu ve örnekliğini reddetmek biçiminde öldürmek. Yâni sebeben öldürmek. Bunu Allah korusun hepimiz yapıyoruz değil mi? Sonra:

Kalplerimiz kılıflıdır. Kalplerimiz örtülüdür bizim, biz anlamıyo-ruz! Anlayamıyoruz senin ne dediğini. Bizi neye çağırdığını, bize nasıl bir mesaj ulaştırdığını bizi nasıl bir hayata çağırdığını bizler anlamı-yoruz, anlayamıyoruz. Bizim kalplerimiz örtülüdür, bizim kalplerimiz kılıflıdır diyorlar. Dinlemek istemiyorlar, anlamak istemiyorlar, duymak ve görmek istemiyorlardı adamlar da kalplerinin kılıflı olduğunu söyleyerek hem peygamberle alay ediyorlar hem de kendilerini çok alçak bir hayata indirgemek istiyorlardı. Kalbimizde kılıf var kalbimiz örtülüdür bizim diyorlardı. Bununla şunları kast ediyorlardı:

1- Ellerinde kitapları olduğunu söylemeye çalışıyorlardı adamlar. Ey peygamber, bizim elimizde amel edecek, okuyacak, bilgilenecek kitabımız var. Bizler elimizdeki bu kitabımız sayesinde kesin bilgiye, doğru bilgiye sahibiz. Bunun için başkasına ihtiyacımız yoktur, seninkine ihtiyacımız yoktur demeye çalışıyorlardı.

2- Kalplerimiz kılıflıdır, kalplerimiz kapalıdır. Yâni senin çağırdığın düşünceye, senin dâvet ettiğin ilkeleri anlamaya dinlemeye ihtiyacımız yoktur demek istiyorlardı. İbni Abbas'ın ifadesiyle zaten bizim kalplerimiz bilgi ile doludur, kalplerimiz bilgi küpü haline gelmiştir. Kalplerimiz bilgi ile dolmuştur. Ona yeni bir dava nüfuz edemez, yeni bir dâvete icabet edemez kalplerimiz. Yâni o kadar bilgi ile dolu ki bir damla bile bir şey alacak yer yoktur demek istiyorlar. Kendi bilgilerini, kendi anlayışlarını, kendi düşüncelerini, kendi bozulmuş kitaplarını yeterli görüyorlar ve Kur'an'a ihtiyacımız yoktur diyorlardı.

Tıpkı günümüzde kendi bilgilerini, kendi düşüncelerini, kendi metotlarını, kendi kitaplarını yeterli görüp, bizim Allah'ın Kur'an'ına ihtiyacımız yoktur,

bizim hadis kitaplarını okumaya ihtiyacımız yoktur diyen kimi Müslümanlar gibi.

3- Bir de bu yeni dinin sorumluluklarından kendilerini kurtarabilmek için belki de kendilerini aptal yerine, ahmak yerine koyuyor-lardı. Biz gerçekten senin ne demek istediğini, bu Kur'an'ın ne demek istediğini anlayamıyoruz diyorlar ve bunu anlayabilecek, kavrayabile-cek zekaya, anlayışa, kavrayışa sahip olmadıklarını söylüyorlardı. Böyle bir sorumluluktan kurtulabilmek için kendilerini aptal yerine, geri zekalı yerine koyuyorlardı. Şimdi de öyle mi? Allah korusun da Müslümanlardan kimileri: Ben ha! Yâni bu kitabı anlayacak ve çocuklarıma anlatacağım ha! Biz kim bu kitabı anlamak kim! Biz kim Rasulul-lah'ın hadislerini anlamak kim! Onu ancak büyük zatlar anlar, diyerek kitabı eline bile almaktan çekinenler de aynen °r²V3 _«X"YV5 diyen ya-hudiler gibi mi diyorlar? Allah korusun. Allah'a iftira ediyorlar. Halbuki Allah sizin güç yetiremeyeceğiniz bir şey emretmedim, diyor. Bunlarsa haşa Ya Rabbi bizim anlayamayacağımız kavrayacağımız bir kitapla sorumlu tutmuşsun diyerek Allah'a iftira ediyorlar.

Veya bizim meclislerimizde okuduğumuz, elimizden düşürme-diğimiz, gerekli bilgilenmeyi sağlayabildiğimiz kendi kitaplarımız var, biz onları okur, onlardan bilgileniriz, başkasına ihtiyacımız yoktur, ayrıca Kur'an okumaya da gerek kalmamıştır diyenler de aynı şeyi mi söylüyorlar? Allah korusun.

Yahudiler diyorlardı ki kalplerimiz doludur, kalplerimiz kılıflıdır, bizim buna ihtiyacımız yoktur. Biz imanımızda, yolumuzda, davamız-da, geleneklerimizde öylesine sabit inançtayız ki, hayatımızdan öylesine memnunuz ki bunun aksine söylenecek hiçbir şeyden etkilen-meyeceğiz diyorlardı.

İşte tüm bu sebeplerden ötürü, küfürlerinden ötürü Allah da onların kalplerini mühürleyiverdi. Yâni Allah onların kendi küfürlerini onaylayıverdi demek daha hoş olacak herhalde. Onlar bizzat kendi hür iradeleriyle küfrü seçtiklerinden Allah da onların bu seçeneklerini onaylayıverdi de onlardan çok azı müstesna iman etmediler, iman etmiyorlar.

Bizler bugün Rabbimizin bu âyetlerini çok güzel bir şekilde anlayıp, bu âyetler çerçevesinde şu anda yeryüzünde yahudi ve hı-ristiyan dünyanın sapak noktalarını çok iyi tahlil edip onların yanlışlarını çok net bir biçimde ortaya koyup, hem kendi dünyamızı, Müslümanların dünyasını güzelleştirmek, hem de bu ehli kitap dünyayı uyarmak zorundayız. Gelin ey ehl-i kitap, işte Rabbimizin son elçisine gönderdiği bu son kitabın beyanlarına göre sizlerin durumu budur. Kitaplarını bozmuş, dinlerinden uzaklaşmış, peygamberlerini öldürmüş insanlar olarak sizin şu anda yaşadığınız hayat sizi doğruca cehen-neme götürüyor. Gelin Müslüman olun ve kurtulun demek zorundayız. Onların kurtuluşları için onların hayatlarını sorgulamak zorundayız.

Çünkü gerçekten şu anda bu zavallı adamların bizim uyarılarımıza çok ihtiyaçları vardır. Şu anda bu kâfirler yaşadıkları dünyada ne kadar da büyük bir saltanat içinde bulunurlarsa bulunsunlar, ne kadar da şu anda zâhiren tüm dünya egemenliğine, tüm dünya askeri ve ekonomik gücüne sahip görünürlerse görünsünler, unutmayın ki dün de bugün de kâfirler sürekli iç dünyalarında Allah baskısını hissetmektedirler. Sürekli kendilerine vaadedilen bir cehennem sıkıntısı altında ezilmektedirler. Geceleri bunalımlı, gündüzleri huzursuzdur. Öldükleri anda gidecekleri yerin ıstırabı içinde bir hayat yaşamaktadırlar. Çünkü öldükleri anda gidecekleri yerin neresi olduğunu çok iyi bilmektedirler.

Zaten yeryüzündeki Müslümanların varlığı sürekli kendilerine kendi sapıklıklarını hatırlattığı için onları yok etmek istemektedirler. Kıstası yok edip rahatlamak istiyorlar. İşte bunun içindir ki onların imana gelmelerine engellerin ortadan kalkıp cennet yollarının açılabilmesi biz Müslümanların onlara çok merhametli, ama tavizsiz, açık ve ciddi uyarılarda bulunmamız gerekmektedir. Onları net bir şekilde, karşılarında eğilip bükülmeden Allah'ın bu âyetleriyle karşı karşıya getirmemiz gerekmektedir. Bu bizim için gerçekten büyük bir sorumluluktur. Sakın ha sakın hümanistlik, insancıllık gibi, aman onları darıltmayalım, aman onları da cennete postalayalım, onların hayatlarını da onaylayıverelim gibi yamuklukları içine girmeden, böylece onların göz göre göre cehenneme gidişlerine göz yummadan uyarımızı yapmaya çalışalım. Böylece hem kendimizin hem de onların helâklerine zemin hazırlamayalım.

Bakın merhameti bol olan Rabbimiz hem onları hem bizi sürekli uyarmaya devam ediyor. Bir yandan onların hayatlarını sorgularken, bir yandan da onları imana çağırıyor. Bakın bir uyarı, bir sorgulama ve bir dâvet daha:

***156- "Bu, bir de inkârlarından Meryem'e büyük bir iftirada bulunmalarından ötürü."***

İsrail oğullarının Müslümanlıktan vazgeçip, İslâm'dan çıkıp, küfrü ve şirki seçip sapmalarından sonraki, yahudileşmelerinden sonraki durumlarını anlatan âyetler devam ediyor. Yakub (a.s) un oğullarından Yusuf (a.s) döneminde Mısır'a yerleşip egemen olan İsrail oğulları Yusuf (a.s) un vefatından sonra Mısır'da egemenliklerini kaybedip Firavun oğullarının köleliği altında bir hayata mahkum olurlar. Sonra Allah tarafından kendilerini Firavun'un zulmünden kurtarmak üzere gönderilen Mûsâ (a.s) ve Harun (a.s) lar döneminde Allah'ın yardımıyla Firavun oğullarının zulmünden kurtulurlar. O dönemde Allah'ın yardımıyla Kudüs'ü fethedip çok şerefli bir hayatın sahibi olurlar.

Sonra tekrar kötü bir duruma düşen İsrail oğulları daha sonra Dâvûd (a.s) döneminde Talut'un Calut'u öldürmesiyle ata yurdu olan, İbrahim (a.s)'ın yurdu olan o mukaddes topraklara yeniden hakim olurlar. Dünya mülk ve saltanatına

sahip olarak yeryüzünde çok şerefli Müslümanca bir hayat yaşarlar. Ama görüyoruz ki İsrail oğulları her yükselişten sonra bir çöküşle, her Müslümanlaşmadan sonra bir sapışla karşı karşıya gelmektedirler. Allah'ın yeryüzünde kendilerine şeref bahşedip seçkin kullar kılmasına rağmen, kendilerine sayılamayacak kadar büyük nîmetler lütfetmesine rağmen bu adamlar Süleyman (a.s) dan sonra gerçekten yoldan çıkarak bozguncu bir tavır sergilemeye başlarlar. Allah'ın kendilerine gönderdiği Tevrat'ı bir tarafa bırakarak, peygamberlerinin yolunu bir kenara bırakarak, Allah'ın kendilerinden istediği kulluk yolundan çıkarak, kendilerince tahrif ettikleri bir kitabın, kendilerince oluşturdukları bir dinin mensubu olurlar.

Kulluktan çıkıp yahudileşme sürecine girdikleri bu dönem içinde Allah'ın kendilerine gönderdiği elçilerinden kimilerini yalanlarlar, kimilerini de öldürürler. Böylece sapmanın doruk noktasına ulaşırlar. Nihâyet kendilerine peygamber olarak gönderilen Yahya ve Zekeriyya (a.s) lar dönemine gelirler. Sapıklığın, küfrün, şirkin, materyalizmin zirvesinde bir hayat yaşayan İsrail oğulları Allah'ın bu elçilerine de ha-yat hakkı tanımayarak onları da öldürürler. Ve nihâyet tümüyle yahu-dileşen, tümüyle İslâm'dan ayrılan bu adamlara Rabbimiz son bir elçi daha gönderir. Kendi içlerinden Meryem oğlu Îsâ'yı son elçiyi müjdelemek, son elçiye iman etmeleri konusunda onlardan ahid almak üzere onlara onların son elçisi olan Îsâ (a.s)'ı gönderir Rabbimiz. İşte bu âyetinde buyurur ki Rabbimiz:

Onların küfürleri ve Meryem üzerine söyledikleri o büyük iftiralarından ötürü ve:

***157: "Ve: "Meryem oğlu Îsâ Mesih'i Allah'ın elçisini öldürdük." demelerinden ötürüdür. Oysa onu öl-dürmediler ve asmadılar, fakat onlara öyle göründü. Ay-rılığa düştükleri şeyde doğrusu şüphededirler, bu husus-taki bilgileri ancak sanıya uymaktan ibarettir, kesin olarak onu öldürmediler."***

Ve bir de Allah'ın elçisi Meryem oğlu Îsâ'yı öldürdük deme-lerinden ötürü artık Allah onların kalplerine mührünü basmış ve onların küfürlerini onaylamıştır.

Ama onların içinden elbette önceki peygamberlerine samimiyetle inanan, o peygamberlere gönderilmiş kitaplara samimiyetle bağlanan ve şimdi de tüm insanlığa gönderilmiş son elçi Hz. Muhammed (a.s)'a samimiyetle iman edenler bunun dışındadır. Elbette önceki peygamberlere Allah'ın istediği gibi iman edenler aynı kaynaktan gön-derilen son elçiye de iman ettiler. İsrail oğullarından bu samimi insan-lar hem kendi içlerinden, kendi kavimlerinden gelen peygamberlere hem de ataları İbrahim (a.s)'in öteki oğlu İsmail (a.s)'in soyundan gelen son elçiye de iman ettiler ve Müslüman oldular. Ama ırkçılık yapa-rak son elçiye iman etmeyen yahudi ve hıristiyanlar da sapıklığın doruk noktasındaki küfür ve şirk hayatlarını sürdürmeye devam ettiler.

Bunlar Allah'ın kelimesi olan, Allah'ın en büyük bir mûcizesi ve yasası olan Îsâ (a.s)'a da aynen daha önce Meryem annemiz hakkında yaptıkları o büyük iftira gibi iftirada bulundular. Dediler ki biz Meryem oğlu Îsâ'yı öldürdük. Bu da tıpkı Meryem hakkındaki zina iftiralarının aynısıdır. Peygamberleri Hz. Îsâ'yı inkâr etmelerinden de öte utanmadan bir de Onu öldürdük diye övünmeleri gerçekten çok büyük bir küstahlıktı. Âl-i İmrân sûresinin beyanına göre onlar Hz. Îsâ'nın hak bir peygamber olduğunu biliyorlardı. Allah'ın elçisi olarak öldürdük diyorlardı. Yâni bir bilgisizlik, bir cehalet ve yanlışlık sebebiyle de-ğil Allah'ın elçisi olduğunu bile bile öldürdüklerini iddia ediyorlar. Yâni gerçekten bir toplumun bile bile elçilerini öldürdükleriyle övünmeleri çok garip bir şeydir. Bakın Allah diyor ki:

Onlar onu ne öldürdüler, ne de astılar. Lâkin onlara benzetildi, benzer gösterildi, ya da onun hakkında şüpheye düştüler, şüpheye düşürüldüler. Onlara onun benzeri bir kimse gösterildi de bu konuda şüpheye düştüler. Ya başka birisini ona benzetildi de peygamberi öldürüyoruz diye onu öldürdüler. Bu konuda çok farklı şeyler söylen-mişse de aslını Allah bilir diyoruz. Evet şüpheli bir durumda kaldılar. Acaba bu öldürdüğümüz, bu asıp çarmıha gerdiğimiz gerçekten omuydu, değil miydi diye şüphede kaldılar.

Gerçekten onun hakkında anlaşmazlığa düşenler şüphe içindedirler. Onun öldürülmesi konusunda onların kesin bir bilgileri de yoktur. Ancak zanna tabi oluyorlar. Zan da hiçbir zaman gerçeğin ifadesi değildir. Zan işte, sadece bir hipotez, bir tasarım, bir varsayımdan başka bir şey değildir. Onu öldürdük diyenler yakînen, hakikaten öldürmüş değillerdir. Evet kesin olarak onu öldürmüş değillerdir onlar. Onlar bu konuda kendilerinden emin değillerdir.

***158: Bilâkis Allah onu kendi, kendi katına yükseltti. Allah güçlüdür, hakimdir."***

Bilâkis Allah onu kendi katına yükseltmiştir. Allah onu kendi koruması altına almıştır. Allah onu kendine yüceltmiştir. Çünkü Allah her şeyi bilen, her şeye güç yetiren, hayata hakim, düşmanlarının işini bitiren, kendisine sığınan dostlarını koruyan olan ve her yaptığını hik-metle yapandır. Şüphesiz onu babasız dünyaya getiren Allah elbette onu bu yahudilerin elinden kurtarıp kendisine yükseltmeye de, yıllar sonra kıyametin zuhuruna yakın günlerde Onu tekrar dünyaya getirip son elçisinin şeriatıyla düşmanlarından intikam aldırmaya da kâdirdir.

Âyetin ifadesiyle Rabbimiz onu kendisine yükseltmiştir. Artık Rabbimizin anlattığı bu yükseltme işi nasıl oldu? Nasıl gerçekleştirildi? Bunu en iyi bilen Allah'tır. Âl-i İmrân sûresinin 55. âyetinde de: "Seni kendime yükselteceğim" buyuruluyordu. Mahiyetini bilmediğimiz bir yükseltmeyle onu yükseltti Rabbimiz. Sonra Kur'an'ın ve sünnetin beyanlarına göre kıyamete yakın bir zaman diliminde Rabbimizin onu tekrar indireceğini biliyoruz.

***159. "Kitap ehlinden, ölmeden önce, Îsâ'ya inan-mayacak yoktur. O, gerektiği gibi inanmadıklarından, kı-yamet günü onların aleyhine şahit olur."***

Ehl-i Kitaptan hiç kimse yoktur ki ölümünden önce ona inan-mayacak olsun. Ölümünden önce ehl-i kitaptan olan herkes mutlaka Hz. Îsâ'ya iman edecektir. Anlayabildiğimiz kadarıyla bunun bir kaç mânâsı vardır:

1- Hayatı boyunca Îsâ (a.s) hakkında kötü bir inanç besleyen, onun dinine, onun yoluna ihanet eden, onu bir peygamber ve insan olarak değil de Allah, ya da Allah'ın oğlu bilen tüm ehl-i kitap ölüm anında gerçeklerle yüz yüze gelip mutlaka Ona iman edecektir. Ama son andaki bu imanın onlara hiçbir faydası olmayacaktır.

2- Ya da bunun bir başka mânâsı, Îsâ (a.s) nın ölümünden önce ehl-i kitabın tamamı ya da ehl-i kitaptan kimileri ona iman edecektir. Bu kıyamete yakın Hz. Îsâ (a.s) nın tekrar yeryüzüne gelmesi döneminde yaşayan ehl-i kitap için söz konusudur. Kıyamet öncesi yeryüzüne indirilen Hz. Îsâ (a.s)'ın haçı kırması ve domuzu öldürmesiyle o anda hayatta olan yahudi ve hıristiyanlar eyvah! Meğer bizler şu anda Îsâ (a.s) nın dinini yaşıyoruz diye kendi hevâ ve heveslerimizi yaşıyormuşuz diyerek sapıklıklarından vazgeçecekler, Îsâ (a.s)'ın getirdiği dinin Muhammed (a.s) nın getirdiği İslâm diniyle aynı olduğunu anlayacaklar, Hz. Îsâ (a.s)'ın Müslüman olduğunu anlayacaklar, kabul edecekler ve kendileri de Îsâ (a.s)'ın vefat edip kıyamet kopmadan önce ona ve dinine iman edip Müslüman olacaklar.

Ve kıyamet günü de Hz. Îsâ (a.s) da onlar aleyhine şehâdette bulunacak. Daha önce yahudilik ve hıristiyanlık iddiasıyla kendi yolundan çıkan, kendi dinini terk eden ve sapıklık içinde bir hayat yaşayanlar aleyhine Îsâ (a.s) şahitlik edecek. Ya bir ömür boyu iman etmedikleri halde ölümleri anında gerçeği anlayıp iman etmeye kalkan ehl-i kitabın aleyhinde şahitlik yapacak. Ey kâfirler sizin bu son deminizdeki imanlarınızın sizin lehinizde hiçbir faydası olmayacak diyerek aleyhlerine şehâdette bulunacak. Yahut da kendilerini yalanlayıp öl-dürmeye teşebbüslerinden ötürü yahudiler aleyhinde, kendisini ilâh-laştırmalarından, Allah yerine, Allah'ın oğlu makamına oturtmalarından ötürü de hıristiyanların aleyhinde şahitlikte bulunacak. Veya kıyamete yakın günlerde kendisine iman edenlerin lehlerinde ve o güne kadar inanmayan, o günden sonra da inanmayanların aleyhlerinde şehâdette bulunacak.

***160 "Yahudilerin haksızlıklarından, çoklarını Allah yolundan me-netmelerinden ötürü kendilerine helâl kılınan temiz şeyleri onlara haram kıldık."***

İşte bütün bu zulümlerinden ötürü, gerek Allah'a karşı, Allah'ın âyetlerine, Allah'ın kitabına karşı, Allah'ın elçilerine karşı, önceki pey-

gamberlere karşı, gerek Meryem annemize karşı, gerek Îsâ (a.s)'a karşı gerekse son elçi Hz. Muhammed (a.s)'a ve ona tabi olmuş Müslümanlara karşı zulümlerinden ötürü, Allah'ın Hz. Ademden beri gönderdiği tüm dinlerin aslı olan İslâm'dan uzaklaşıp yahudileşmelerin-den, hıristiyanlaşmalarından ötürü Allah kendilerine helâl olan terte-miz yiyecekleri onlara haram kılmıştır. Bir de pek çok kimseyi Allah yolundan alıkoymaları, insanlara kendi sapık dinlerini, kendi bozuk hayat tarzlarını, kendi şirk hukuklarını, kendi materyalist eğitim an-layışlarını, kendi sapık felsefelerini empoze ederek, insanları kendi cehennemlerine çağırarak Allah yolundan saptırmaları sebebiyle Allah nîmetlerinden bir kısmını onlardan alıvermiştir. Bazı helâlleri on-lara haram kılıvermiştir.

***161. "Yasak edilmişken fâiz almaları ve insanların mallarını haksızlıkla yemelerinden ötürü onlardan inkâr edenlere, elem verici azap hazırladık."***

Kendilerine yasak edildiği halde fâizden yana olmaları, fâizci bir hayatı sürdürmeleri ve helâl yollar dururken haram yollarla insanların mallarını yemeleri sebebiyle bu yasa onlara hak oldu. Bu onların kendi hür iradeleriyle, kendi elleriyle kazandıkları bir cezadır, bir âkıbettir. Halbuki asla fâize bulaşmayacaklardı, haram yollarla insanların mallarını yemeyeceklerdi. Allah önceki kitaplarda bunun yasasını anlatmıştı onlara. Haram helâl yasalarını bildirmişti Allah onlara. Allah'a, Allah'ın kitaplarına, Allah'ın yasalarına inanan ve haram helâl yasalarını belirleme yetkisinin sadece Allah'a ait olduğunu bilen bir Müs-lümanın hiçbir zaman Allah'ın istemediği bir yolla mal elde etme hakkı yoktur. Mal kazanma ve harcama konusunda Allah helâl yolları nasıl belirlemişse Müslüman öylece bir tavır almak zorundadır.

Allah fâiz haram demişse, Allah rüşvet haram demişse, rek-lâmlarla, enflasyonlarla insanların ceplerine uzanmak kötüdür demiş-se, Müslümanım diyen bir kimsenin bu yollara tevessül etmesi düşü-nülemez. Yalanla, dolanla, eksik ölçüp tartmayla Müslümanın ilgisi olamaz. Ama eğer insanlar Allah'ın helâl-haram yasalarını çiğneyip haram yollara yönelirlerse o zaman unutmasınlar ki Allah da onları tıpkı İsrail oğulları gibi cezalandıracaktır. Bakın âyetin sonunda diyor ki Rabbimiz:

Kâfirlere acıklı bir azap hazırladık. Evet kim ki Allah'la bir çatışma içine girer, Allah'ın yasalarına riâyet etmez, Allah'ın helâl-haram sınırlarını tecavüz eder, Allah'ın helâl dediklerine haram, haram dediklerine de helâl demeye kalkışırsa, karşısındakinin mallarını haram yollarla yer, kâfirce bir ekonomik hayatın içine girerse onlar için dayanılmaz bir azap vardır diyor Rabbimiz.

***162. "Fakat onlardan ilimde derinleşmiş olanlara, sana indirilen Kitaba ve senden önce indirilen Kitaba inanan mü'minlere, namaz kılanlara, zekât verenlere, Allah'a ve âhiret gününe inananlara, elbette büyük ecir vereceğiz."***

Demek ki toplumlar, insanlar ne kadar da bozulmuş, tefessüh etmiş olurlarsa olsunlar mutlaka onların içinde bozulmayanlar da olabilecektir. İşte bu sapmış yahudilerin içinde, yahudileşmiş İsrail oğulları içinde yahudileşmeyen, bozulmayan Allah'ın istediği biçimde Müslümanca tavırlarını sürdüren samimi Müslümanların varlığını anlatıyor Rabbimiz.

Onlardan ilimde rüsûh sahibi olanlar, ilimde derinleşenler ve de önceden dosdoğru iman sahibi olanlar hem indirilmiş olan kitaba hem de senden öncekilere indirilmiş kitaplara iman ederler, namazı ikâme edip ayağa kaldırırlar. Zekâtlarını verirler. Namazla Allah'ın hayatlarına karıştığına, zekâtla da mallarına karıştığına imanlarını gündeme getirirler. Namazla Allah'ın bedenlerinde söz sahibi olduğuna, zekâtla da malları konusunda Allah'ın söz sahibi olduğuna imanlarını gündeme getirirler. Ve onlar âhiret gününe de iman ederler. Ölüm ötesi hayatın hesabına kitabına iman ederler. Hayatlarını bu imana bina ederek yaşarlar.

Âyeti ya böyle anlıyoruz, ya da o ehl-i kitaptan ilimde derinleşmiş olanlar, önceki kitaplarına vakıf olup samimiyetle onunla amel edenler, kör bir taklide kapılarak atalarının yanlışlarına düşmeden önceden de vahyi tanıyanlar şimdi aynı kaynaktan gelmiş son kitaba da iman ederler. Burada Rasulullah Efendimiz döneminde Medine ve çevresinde yaşayan yahudileşen ve hıristiyanlaşan kitap ehli arasında bir kısım âlimler vardı ki bunlar Tevrat'a, İncil'e, Zebur'a samimiyetle inanmış ve bu imanlarını samimiyetle sürdüren kitap ehli kastedilmektedir.

Bunlar peygamberler ve kitaplar arasında hiçbir ayırım yap-mayan, önceki kitaplarına ve peygamberlerine samimiyetle iman et-tikleri için son elçiyle karşı karşıya geldikleri zaman da hiçbir sıkıntı çekmeden, hiçbir ön yargı içine girmeden hemen iman eden kimselerdir. İşte bunlar ve önceden kitapla, dinle hiçbir ilgileri olmadığı halde şimdi bu son kitaba iman eden, namaz kılan, zekât veren muhacir ve ensâr var ya, işte onlar için elbette büyük bir mükafat vereceğiz, buyuruyor Rabbimiz.

İlim sahibi olanlar, âlim özelliğine sahip olanlar, okuyanlar, araştıranlar, vahiyle ilgi kuranlar anlıyoruz ki kıyamete kadar dünyanın hangi coğrafyasında olurlarsa olsunlar mutlaka Kur'an'a ve peygam-bere iman etmişler ve edeceklerdir. Bunlar mutlaka inandıkları Allah'a kulluğun en belirgin sembolü olarak namazı kılacaklar ve toplumda Allah için mallarını harcayacaklardır.

Ve işte onların bu yaptıklarını asla boşa çıkarmayacaktır Allah. Hayatlarını böylece Allah için yaşayan kullarına Rabbimiz büyük mükafatlar ve cennetler vaad ediyor.

***163. "Nuh'a, ondan sonra gelen peygamberlere vahyettiğimiz, İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakub'a to-runlarına, Îsâ'ya, Eyyub'a, Yunus'a,***

***Harun'a ve Süley-man'a vahyettiğimiz gibi ey Muhammed, şüphesiz sana da vahyettik. Dâvûd'a Zebur verdik."***

Bu âyetinde de kitap şeklinde gelmiş vahiyleri anlatıyor. İnsan-lığın ilk atası ve ilk peygamberi Hz. Adem (a.s)'dan bu yana tarihin hiçbir döneminde insanlığı, yeryüzünü vahiysiz bırakmadığını, her topluma elçiler ve kitaplar gönderdiğini anlatıyor.

***164. "Gönderilen müjdeci ve uyarıcı peygamber-lerden bir kısmını daha önce sana anlatmıştık, kimilerini de anlatmadık. Allah Mûsâ'ya hitap etmişti.***

Ey peygamberim, biz bu kitapta o önceki peygamberlerden kimilerini anlattık, kimilerini de gündeme getirmedik. Evet senden önce nice peygamberler gelip geçmiştir ama onlardan kimilerinin hayatını sana anlattık, kimilerinin hayatlarının sadece kısa bir bölümünü anlattık, sana lâzım olan kadarını anlattık, kimilerinin de hayatlarını hiç anlatmadık. 124 bin peygamber. Bunlardan sadece çok azının hayatını, onu da hayatının çok az bir kısmını anlatmıştır Rabbimiz. Mekke döneminde indirilen sûrelerde En'âm'da, Arâf'ta, Furkân, Şuarâ, Neml, Kasas, Sâffât, Yunus, Hud ve Yusuf'ta Rabbimiz bu elçilerini anlatmıştı. Ama çoğunu değil azını anlatmıştı.

Ayrıca Mûsâ (a.s)'a bir de ayrıcalık olarak vahyini konuşma şeklinde gönderdiğini haber veriyor Rabbimiz. Evet işte Nisâ sûresinin bu 164. âyetinde peygamberler, yeryüzünün en şerefli kahramanları geçidiyle karşı karşıyayız. İşte yeryüzünde Allah'ın en çok sevdiği mümtaz kullarla karşı karşıyayız. Onların şahsiyetleriyle, onların imanlarıyla, kulluklarıyla, teslimiyetleriyle karşı karşıyayız. Eğer Allah'ın bu yasal örnekleriyle, bu kulluk modelleriyle birlikte olursak, onları örnek alır, onlar gibi olmaya, onlar gibi bir hayat yaşamaya, onlar gibi Allah'a kulluk yapmaya çalışırsak kesinlikle bilelim ki dünyada onların ulaştıkları mutluluk ve saâdete, âhirette de onların ulaştıkları şerefli bir cennet hayatına gitme imkânına sahip olabiliriz.

***165. "Peygamberlerden sonra, insanların Allah'a karşı bir hüccetleri olmaması için. Allah güçlüdür, hakimdir."***

İşte peygamberin geliş gâyesi. İşte peygamberin misyonu. Tıpkı kendilerinin örnekledikleri gibi Allah'a iman edip Allah'ın istediği bir hayatı yaşayan mü'minleri cennetle müjdelemek, Allah'ı ve kendilerini gündeme almadan yaşayanları da cehennemle uyarmak üzere gönderilen elçilerinin her bir dönem insanının hayatındaki yeri bakın şuymuş:

Kendilerinin gelişlerinden sonra artık insanların Allah'a karşı bir mâzeret hakları, bir delilleri, bir hüccetleri kalmasın diye. Artık insanların Allah'a karşı arkasına saklanacakları bir mâzeretleri, ileri sürecekleri bir delilleri kalmasın diye o elçiler gönderiliyor. Yâni, ya Rabbi! Madem ki Rabbimiz olarak sen vardın! Madem ki bizi sen yaratmıştın! Madem ki hayatımızı sana borçluyduk! Madem ki Rab olarak, İlâh ve Mâbud olarak sadece seni dinleyecektik! Senden

başkalarına asla minnetimiz ve kulluğumuz olmayacaktı! Madem ki bizi yaşadığımız bu hayatın sonunda hesaba çekecek olan sendin! Madem ki hesabı sadece sana ödeyecektik! Madem ki öbür tarafta cennetin vardı, cehennemin vardı! Madem ki bizden kulluk istiyordun! Eh öyle de bize bunları niye bildirmedin? Niye bize önceden haber vermedin? Bize niye kitaplar ve elçiler göndermedin? Madem ki bu kadar güzel bir cennetin vardı da neden bizi önceden bilgilendirmedin? Madem bu kadar dayanılmaz bir cehennemin vardı da niye önceden bizi onunla uyarmadın diyerek Allah'a karşı delil getirmeye hiç kimsenin hakkı kalmasın diye peygamberlerini gönderdiğini anlatıyor Rabbimiz.
***166. "Fakat Allah sana indirdiğine şahitlik eder, onu bilerek inirmiştir, melekler de şahitlik ederler. Şahit olarak Allah yeter."***

Lâkin Allah sana indirdiğine şehâdet ediyor. Allah şahittir ki o sana indirdiği kitabını kendi ilmiyle indirmiştir. İlim kendisinden olan Allah, ilmin kaynağı olan bizzat kendi ilmiyle, bilerek o kitabı sana göndermiştir. Arkadaşlar, gerçekten müthiş bir ifadedir bu. Biz mü'-minler için en büyük bir şereftir bu. Arkadaşlar bizler gözlerimizle gördüğümüzden de öte Rabbimizin varlığına şehâdet ederiz. Bizler Allah'tan başka İlâh olmadığına, ve Muhammed (a.s) in Allah'ın kulu ve elçisi olduğuna, elimizdeki hayatımızı düzenlediğimiz şu kitabın kesinlikle Allah'tan geldiğine gözlerimizle gördüğümüzden daha emin bir şekilde şehâdet ediyoruz değil mi? Bakın bizim şehâdet ettiğimize Allah da şehâdet getiriyor. Allah da şehâdet ediyor ki bu kitap Allah'tan gelmedir. Yine biz kitabımızın başka bir âyetinden de biliyoruz ki Rab-bimiz kendisinden başka İlâh olmadığına da şehâdet etmektedir. Âl-i İmrân sûresinin 18. âyetinde Rabbimiz bu hususu şöyle anlatır:

***"Allah, melekler ve adâleti yerine getiren ilim sa-hipleri, Ondan başka İlâh olmadığına şahitlik etmişlerdi. Ondan başka İlâh yoktur, O güçlüdür, Hakimdir."***
(Âl-i İmrân 18)

Evet, kendisinden başka İlâh olmadığına Rabbimiz de şehâdet ediyor. Ne büyük bir şeref değil mi bizler için? Rabbimizin yaptığını biz de yapıyoruz, bizim yaptığımızı Allah da yapıyor, Allah bizim safımızda ve biz de Rabbimizin safında yer alıyoruz. Mü'min için bundan daha büyük bir şeref düşünmek mümkün değildir. Mü'minler Allah'la aynı safta, Allah mü'minlerle aynı safta. Mü'minler Allah'ın yaptığını yapıyorlar Allah da mü'minlerin yaptığını yapıyor işte bu bizim için şereflerin en zirvesidir. Kabul ettiğimiz bu kitaba Allah şehâdet ediyor, melekler de şehâdet ediyorlar. Ama zaten Allah'ın şehâdeti başka şahitlere gerek bırakmayacak biçimde bizim için yeter elhamdülillah.

Elhamdülillah ki bizim şu anda kabul ettiğimiz bir dine, hayatımızı kendisiyle düzenlediğimiz bir kitaba, kulluk yolunda kendisini örnek aldığımız bir peygambere, yaşadığımız bir hayat programına Rabbimiz şehâdet ediyor. Bu

yolumuzun doğruluğu ve sonunda cennete çıkacağı konusunda bizim için yetmez mi? Ama beri tarafta:

***167. "İnkar edenler, Allah yolundan alıkoyanlar, şüphesiz derin bir sapıklığa sapmışlardır."***

Küfredenler, örtenler, örtbas edenler var ya. Hayatlarında hem Allah'ı, hem Allah'ın âyetlerini, Allah'ın gönderdiği hayat programını, o programın uygulanması noktasında Allah'ın gönderdiği örnek elçilerini yok farz ederek yaşayanlar ve de kendi küfürleri, kendi şirkleri yetmi-yormuş gibi insanları da Allah yolundan alıkoyanlar, dinin önüne engeller koyanlar, insanların dinlerini bozanlar, insanların önüne resmi dinler koyarak gerçek Allah dininin anlatılmasına, yaşanmasına engel olmaya çalışanlar var ya. Böylece hem kendilerine, hem Allah'a ve hem de çevrelerine karşı zulmeden kâfirler var ya, onlar gerçekten derin bir sapıklığın içindedirler.

***168,169. "İnkar edenleri ve zalimleri Allah şüphesiz bağışlamaz, onları içinde temelli ve ebediyen kalacakları cehennem yolundan başka bir yola eriştirmez. Bu, Allah'a kolaydır."***

Bu tür insanlık düşmanı zalimleri Allah asla bağışlamayacak. Bunlar bağışlanma hakkını kaybetmişlerdir. Ve Allah onları hiçbir yola da ulaştırmayacak. Hakk'a giden, hayra giden, doğruya giden hiçbir yolu bulmaları mümkün olmayacak onların. Doğru diye sarıldıkları onları daha da batıracak. Doğruyu bulduk dedikleri üç gün bile kendilerine huzur vermeyecek.

Ancak cehennem yoluna, ateş yoluna, dünyada ve âhirette azap yoluna iletecek Allah onları. Onların gidecekleri sadece bir tek yol var. Varacakları bir tarik var. O da sadece cehennemdir. Ve orada ebediyen kalacaklardır onlar. Ama Allah'ın bu azabıyla hiç kimsenin Allah'ı suçlama hakkı yoktur. Çünkü kâfirler kendi hür iradeleriyle Allah'ı reddetmişler, Allah'ın elçilerini reddetmişler, Allah'ın kitaplarını reddetmişler, Allah'tan gelen hayat programını reddedip kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamadan yana tavır sergilemişlerdir. Tercihlerini bu istikâmette kullanan kâfirlerin bu tercihlerini de Rabbimiz onaylamıştır. İşte bu Allah'a gâyet kolaydır.

Bundan sonra yine tüm insanlığa bir hitap, bir çağrı geliyor:

***170. "Ey İnsanlar! Peygamber Rabbinizden size gerçekle geldi, inanın, bu sizin hayrınızadır. İnkâr ederseniz bilin ki, göklerde ve yerde olanlar Allah'ındır. Allah bilendir, hakimdir."***

Ey insanlar! Muhakkak ki size Rabbinizden hakla bir elçi geldi. Hak olan Rabbinizden hak bir yasayla hak bir peygamber geldi. Hak kelimesi kitabımızda çok geçer. Rabbimiz hak, kitabı hak, peygamberi hak, yasaları hak, sistemi hak, yolu hak, cenneti hak, cehennemi hak, Sırat hak, terazi hak, Mizan hak, hepsi haktır.

***"Haktan başka sadece dalâlet vardır."***
(Yunus: 32)

Eğer hakkı Allah'ın gönderdiklerinin dışında görürseniz, Allah'ın vahyinin ötesinde, Allah'ın hak olarak gönderdiği elçisinin berisinde hak peşine düşerseniz, problemlerinizin çözümünü bu kitabın ve bu elçinin sünnetinin dışında başka yerlerde ararsanız mutlaka bâtıla düşmek zorunda kalacaksınız.

Ey insanlar! Ey Müslümanıyla, kâfiriyle, yahudisiyle, hıristiya-nıyla, Mecusisiyle, ateistiyle, beyazıyla, siyahıyla, kadınıyla, erkeğiyle, genciyle ihtiyarıyla ey tüm insan cinsi! Size Hak olan Rabbinizden hakla bir elçi geldi. Eğer Rabbinizin gönderdiği bu elçiye iman ederseniz bilesiniz ki bu sizin hayrınızadır. Çünkü bilesiniz ki sizin hakkınızda yalnız Allah'ın indirdiği haktır. Yalnız Allah'ın gönderdiği hayırdır, hayırlıdır. Ona muhalefet eden her şey bâtıldır ve sapıklıktır.

Tüm insanlık bir şey üzerinde toplanıp bu haktır deseler de şâyet o Allah'ın indirdiğine ters düşüyorsa o bâtıldır. Evet Allah'ın indirdiğinin dışında hak yoktur, hayır yoktur. Allah'ın indirdiğinin dışında hüküm de yoktur. Elhamdülillah ki hak da bellidir, hayır bellidir, hayır yolu belli ve açıktır. Allah'ın elçisi son derece berrak bir şekilde ortadadır. Elverir ki sizler bu size gönderilen elçinin sünnetine müracaat ederek bir hayat yaşarsanız hayra ulaşmış olursunuz. Bu hak hüküm, bu hak peygamber ortaya konulmadıkça insanlar arasındaki ihtilafların bitmesine de imkân ve ihtimal yoktur. Allah'ın hak olarak indirdikleriyle hükmetmedikçe de yeryüzünde asla salah da olmayacaktır. Yeryüzünde sulh ve sükun asla gerçekleşmeyecektir. İhtilafları çözecek bir tek yol, bir tek kaynak vardır. O da Allah'ın yeryüzünde ihtilafları çözmek üzere indirdiği kitap ve peygamberdir. Ama küfrederseniz, peygamberin sünnetini, peygamberin örnekliğini örter, örtbas ederseniz, peygamberi yok farz ederek bir hayat yaşamaya kalkarsanız bilesiniz ki göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ın kuludur. Allah'a en ufak bir zarar veremediğiniz gibi, O'nun sizin kulluğunuza da ihtiyacı yoktur. Gelin aklınızı başınıza alın diyor, Rabbimiz.

Burada tüm insanlığa seslenen Rabbimiz bundan sonraki âyetinde de tarih içinde kendi dinlerini bozup, kitaplarını tahrif edip derbeder bir hayat yaşayıp giderlerken birdenbire hak bir dinle, hak bir peygamberle karşı karşıya kalan ve aynen önceki kitaplarına ve peygamberlerine yaptıklarının aynısını bu son elçiye ve onun kitabına da yapmaya soyunan, bu son dini de bozarak hak bir din olma özelliğinden çıkarmaya sa'y eden ehl-i kitaba sesleniyor:

***171. "Ey Kitap ehli! Dininizde taşkınlık etmeyin, Allah hakkında ancak gerçeği söyleyin. Meryem oğlu Îsâ Mesih, Allah'ın peygamberi, Meryem'e ulaştırdığı kelimesi ve kendinden bir ruhtur. Allah'a ve peygamberlerine inanın, "Üçtür" demeyin, vazgeçin, bu hayrınızadır. Allah ancak bir tek İlâhdır,***

***çocuğu olmaktan münezzehtir, göklerde olanlar da yerde olanlar da O'nundur. Vekil olarak Allah yeter."***

Ey ehl-i kitap! Ey yahudi ve hıristiyanlar! Dizinizde aşırılığa gitmeyin. Allah hakkında da ancak hak söyleyin, hakkı ve doğruyu söyleyin. Allah ve dini konusunda bidatlerden ve aşırlıklardan sakının. Kendinizce peygamberlerinize çok yüce makamlar vereceğiz diye, onlara saygı ve ihtiramlarda bulunacağız derken, kitabınızı herkesin saygı duyacağı bir mevki takdir edeceğiz derken aşırılıklara gitmeyin. Hakkın ötesine aşmayın. Allah hakkında da, kitaplar hakkında da, peygamberler hakkında da bidatlere gitmeyin. Peygamberi tanrılaş-tırmaya kalkmayın. Doğru neyse, hak neyse onu söyleyin. Allah, kitap ve peygamberler hakkında doğru sözleri, hak sözleri ihtiva eden elinizdeki İncil'i bozdunuz, Tevrat'ı tahrif ettiniz. Bütün bu konularda doğruyu öğrenebilecek kaynaklarınızı kuruttunuz. Sap gibi ortada kaldınız.

Şimdi Rabbiniz size tek doğru sözü, tek doğru bilgiyi öğretecek, sizin tarih içinde sapıklıklarınızı, sapma noktalarınızı gösterecek son bir kitap gönderdi. Gelin bu son kitaba karşı da eski davranışlarınızı sergilemeyin. Gelin bu son hakkınızı da kaybetmeyin. Gelin Rab-binizden gelen bu son kitapla kendilerinizi bir sorgulayın. Bakın bu son kitapta Rabbinizin size haber verdiği bir yanlışınız, bir sapak noktanız şöyledir:

Muhakkak ki Mesih, Îsâ (a.s) Allah'ın Meryem'den İlâhi bir yasa olarak babasız dünyaya getirdiği bir elçisidir. O, Allah'ın bir kelimesi, bir yasası, bir âyeti, bir mûcizesi, bir ruhudur ki onu Meryem'e ilkah etmiştir. Rabbinizin Cebrâil (a.s)'ı görevlendirerek Meryem'e gönderdiği ve onu oluşturacak olan ruhu Meryem'e ilkah ettiği ve Meryem'in rahminde meydana getirdiği bir ruhudur. Böyle mûcizevi olarak babasız dünyaya getirdiği Allah'ın bir âyeti, bir yasasıdır o. Öyleyse gelin ey ehl-i kitap, aşırılıklara giderek Îsâ (a.s) hakkında bundan başka söz söylemeyin. İşte Rabbinizin peygamberiniz hakkında söylediği hak söz budur.

Gelin Îsâ (a.s)'ı Allah, ya da Allah'ın oğlu kabul etmeyin. Gelin Allah'ı üçlemeyin. Allah'a ortaklar, yardımcılar izafe etmeyin. Hâşâ hâşâ Allah'ın kulu olan Meryem'i ve Onun oğlu olan peygamberi Allah'a yardımcılar yapmayın. Eğer hakkınızda hayırlı olan bu son kitaba iman eder, bu son kitabın uyarılarına kulak vererek bu sözlerinizden, bu iftiralarınızdan vazgeçerseniz bilesiniz ki bu sizin hakkınızda hayırlı olacaktır. Çünkü Allah tek İlâhtır. Yardımcıya, karıya ve oğula ihtiyacı olmayandır. Meryem gibi bir kulunu, bir yaratığını kendisine yardımcı edinecek kadar, Îsâ (a.s) gibi bir kulunu kendisine oğul edinecek kadar Allah'ı güçsüz bilmekten, aciz tanımaktan vazgeçin.

Evet bu âyetiyle Rabbimiz Îsâ Allah'ın oğludur, Üzeyr Allah'ın oğludur diyerek kendileri bir yanlışın içine düşerek kâfir olurlarken bir de üstelik tüm

dünya insanlığını kendi yanlışlarına, kendi Cehennem-lerine çağıran, yeryüzünde hak bir kitabın sahibi olan Müslümanlara hayat hakkı tanımayan yahudi ve hıristiyanlık dünyasına sesleniyor Rabbimiz. Gelin ey zavallılar! Bu sapıklıklarınızdan vazgeçin. Gelin geceli gündüzlü tüm dünyada toplantılar yaparak insanları kendi sapıklığınıza, kendi cehenneminize çağırmaktan vazgeçin. Gelin Müslüman olun da hem kendinizi, hem de saptırdıklarınızı kurtarın. Geceli gündüzlü, hummalı çalışmalarınızla sapık anlayışlarınızla hem kendinizi hem de insanlığı cehenneme nasıl sürükleyeceğinizin hesabını yapacağınıza gelin Müslüman olun da kurtulun. Dünyanızı da âhireti-nizi de berbat etmekten vazgeçin çağrısında bulunuyor Rabbimiz.

Sizler istediğiniz kadar Îsâ tanrıdır, Îsâ Allah'ın oğludur, melekler Allah'ın kızlarıdır diye sapıklıklarınıza devam edin. İstediğiniz kadar bu herzelerinizden vazgeçmeme konusunda dayanın, direnin. İstediğiniz kadar Allah'ın dediği hakkın ve hayrın dışında bâtıl inanışlarınızı sürdürmeye devam edin. İstediğiniz kadar kulları ilâh yerine koymaya çalışın. Ama unutmayın ki:

***172. "Mesih de, gözde melekler de Allah'a kul olmaktan asla çekinmezler. Kim O'na kulluktan çekinir ve büyüklük taslarsa, bilsin ki, O, hepsini huzuruna toplayacaktır."***

Mesih de, melekler de Allah'ın kuludurlar. Ne Mesih, ne de melekler asla Allah'a kulluktan istinkâf edip çekinmezler. Îsâ (a.s) da melekler de Rablerine kulluktan geri durmazlar. Bunlar kendileri Rablerine kul köle iken sizlere ne oluyor da onları İlâhlaştırmaya kalkışıyorsunuz? Nereden alıyorsunuz bu cesareti? Onlar Allah'a kulluktan asla çekinmezler. Çünkü kul olarak onlar için Rablerine, yaratıcılarına kulluk şereflerin en büyüğüdür. Bu varlıklar eğer biz Rab-bimize kulluk yaparsak bizim şerefimiz azalacak, onun için biz O'na kul olacağımıza O'nun yanı başında O'na ortak İlâhlar olalım, O'nun oğulları ve kızları olarak şerefimiz artsın mı diyecekler? Nasıl da kötü hükmediyorsunuz? Nasıl da sapık inanıyorsunuz? Yaratıcıya kulluktan daha büyük şeref olur mu? En büyük şeref Allah'a kulluk değil midir? Kim Allah karşısında büyüklenir, müstekbir davranır ve Allah'a kulluktan çekinirse bilsinler ki nasıl olsa yarın hesap kitap dönemi Allah onların hepsini kul olarak huzuruna toplayacaktır. O zaman onlar Rablerine kulluk yapmamanın cezasını çok ağır ödeyeceklerdir. Bunu herkesten iyi bilen, Rablerini herkesten daha yakın tanıyan peygamberler ve melekler nasıl terk edecekler Rablerine kulluğu? Hiç aklınız ermez mi sizin?

***173. "İnananlara ve yararlı iş işleyenlere, ecirlerini ödeyecek, onlara olan bol nîmetini daha da artıracaktır. Kulluk etmekten çekinenleri ve büyüklük taslayanları elem verici azaba uğratacaktır. Onlar kendilerine Allah'tan başka bir dost ve yardımcı bulamazlar."***

Allah'a ve elçilerine ve de son elçiye iman eden, Allah'ın istediği gibi inanan ve bu imanını da söz planında, iddia planında bırakmayarak amele dönüştüren, hayatını bu imanla düzenleyen, salih amel işleyen, mü'mine yaraşır ameller işleyen kimselere Rabbimiz ücretlerini tastamam ödeyecektir. Ve üstelik de kat kat artıracağını beyan buyuruyor Rabbimiz. Evet cennet ve nîmetler vaadediyor. Ama Rablerine kulluktan istinkaf edenlere, kibirlenen Allah'a kulluktan vazgeçenlere, şeytanlara ve Allah'tan başkalarına kulluk yapanlara gelince, onları da elim bir azaba uğratacaktır.

***174. "Ey İnsanlar! Rabb'inizden size açık bir delil geldi, size apaçık bir nûr, Kur'an indirdik."***

Ey iman edenler! Rabbinizden siz açık bir delil, bir burhan geldi. Delil Kur'andır, delil peygamberdir, nûr Kur'andır. Rabbimiz delil göndererek, nûr göndererek kullarının yolunu açmıştır. Yol bellidir, yol Allah yoludur. Delil bellidir, delil kitap ve sünnettir. İşte bundan sonra:

***175. "Allah kendisine inananları ve Kitabına sarılanları rahmetine ve bol nîmetine kavuşturacak, onları kendisine götüren doğru yola eriştirecektir."***

Kim Allah'a Allah'ın istediği gibi iman ederse, kim Allah'a Allah'ın kitabında ve Resûlünün sünnetinde örneklediği biçimde iman eder ve Allah'a sarılırsa, Allah'ın dinine, Allah'ın kitabına, Allah'ın yoluna evet der ve tüm hayatını düzenlemek üzere sarılırsa, Allah'ı parçalamadan, Allah'ın yetkilerinden bir kısmını kullarından birilerine ver-meden, peygamberleri parçalamadan, peygamberlerin arasını ayırmadan, Allah'la peygamberlerin arasını ayırmadan, peygamberin hayatını parçalamadan, kitabı parçalamadan iman ederse Allah da onu bol bol nîmetlerine kavuşturacaktır. Onlar Allah'ın rahmeti ve fazlıyla birlikte olacaklardır.

Ve Allah onları dosdoğru yoluna, hak yola, İslâm yoluna hidayet edecektir. Onları razı olduğu bir hayatın içinde tutacaktır. Onlara hem dünyalarını güzelleştirecek, hem de âhiretlerini güzelleştirecek bilgilerini ulaştıracaktır.

Son âyette de Rabbimiz sûrenin ilk inen âyetlerinde gündeme getirilen bir konuyu gündeme getiriyor.

***176. "Ey Muhammed! Senden fetva isterler, de ki: "Allah size ikinci dereceden mirasçılar hakkında fetva veriyor: Şâyet çocuğu olmayıp bir kız kardeşi bulunan kimse ölürse, bıraktığının yarısı kız kardeşe kalır. Fakat kız kardeşinin çocuğu yoksa kendisi, ona tamamen varis olur. Eğer iki kız kardeş kalmışsa, bıraktığının üçte ikisi onlaradır. Eğer mirasçılar erkek ve kadın kardeşlerse, erkeğe, iki dişinin hissesi kadar vardır. Doğru yoldan saparsınız diye Allah size açıklıyor. "Allah her şeyi bilir."***

Peygamberim, senden fetva istiyorlar. Allah size ikinci dereceden mirasçı olan kelale hakkında fetva veriyor. Bir adam öldü. Ölen bu kişinin oğlu ve kızı olmayıp kız kardeşi varsa. İşte bu kelaledir. Çocuğu ve babası yok. Onun mirasının yarısı kız kardeşine verilecek. O kız kardeşinin çocuğu yoksa erkek kardeşi ona varis olur. Eğer kız kardeşler iki kişiyse terekenin üçte ikisi onlarındır. Eğer ölen kimsenin varisleri erkek ve kız kardeşlerse o zaman kendi aralarında oğul ve kızın paylaştıkları gibi ikili birli paylaşırlar. İşte sapmayasınız, yanlışa düşmeyesiniz diye yasayı size böylece açıklıyor. Unutmayın ki Allah'ın yasasını çiğneyenler, Allah'ın koyduğu sınırlara riâyet etmeyenler cehenneme gidecektir. Önceki âyetlerde bunu demeye çalışmıştık.

Evet arkadaşlar, Nisâ sûresinin başından sonuna öğrendik ki Allah her şeyi en iyi bilendir. Allah en iyi bilendir. Toplumu en iyi bilen, aileyi en iyi bilen, evliliği, boşanmayı en iyi bilen, toplumsal problemleri en iyi bilen, ailevi problemleri en iyi bilen, mirası en iyi bilen, savaşı en iyi bilen, geçmişleri en iyi bilen, sapanları, sapıtanları, hidâyette olanları en iyi bilen Allah'tır. Madem ki her şeyi en iyi bilen, tam bilen Allah'tır, öyleyse bizler de Allah bilgisine sahip olmak, Allah bilgisine sarılmak ve hayatımızın sonuna kadar o bilgilerle hayatımızı düzenlemek zorundayız. Bundan başka seçeneğimiz yoktur. Hedefimiz vahiyle ve onun pratik örneği olan peygamberle beraber olmaktır.
Eğer bunu becerebilirsek hem dünyada mutlu bir hayat yaşayacağız, hem de âhirette Rabbimizin vaâdettiği en büyük mükafatlara ulaşma imkânı bulacağız. Dünyamız da güzel olacak, ahiretimiz de. Bir sûreyi daha birlikte tanıma imkânı bulduk. Bundan sonra Rabbimizin öteki sûreleriyle birlikte olma dileğiyle Allah yardımcımız olsun velhamdü lil-lahi Rabbil Âlemin.